

Viharna

GLASILO DELOVNE ORGANIZACIJE GOZDNO GOSPODARSTVO SLOVENJ GRADEC R. O.

KOROŠKA OSREDNJA KNJIŽNICA
"DR. FRANC SUŠNIK"
NA GRADU 1

62390 RAVNE NA KUROŠKEM

LETO XXV — ŠTEVILKA 8

AVGUST 1993

POŠTINA PLAČANA

CENA 95 SIT

Smo pred napadom lubadarjev

Po zadnjih podatkih o lubadarju, ki so bili zbrani konec junija, je bilo od začetka gradacije v jeseni 1992 odkritih preko 1600 žarišč, v katerih je bilo posekano več kot 27.000 m³ lesa oz. še nekaj več dreves. Pojav poteka po predvidevanjih, ki temeljijo na spoznanjih stroke, s tem, da še nikoli dosedaj ni bil napad tako množičen. Zato je prva naloga zaposlenih v gozdarstvu, lastnikov gozdov in državnih organov, da storimo vse, kar je v naši moči, da omejimo pojav in njegove škodljive posledice, kolikor se le da. S kratkim zapisom opažanj in razmišljanj želim opozoriti na veliko nevarnost in vzpodbuditi vse k še bolj prizadevnemu in odgovornemu delu.

Spomladi, v sredini aprila, se je rojenje lubadarjev pričelo nekaj dni kasneje, kot bi se sicer, zaradi nizkih temperatur in dežja. Zelo topel in suh maj in junij sta bila kot nalašč za ugoden in hiter razvoj prve generacije lubadarjev, ki je dozorela v sredini meseca junija. Tokrat se je v pasti ulovilo v nekaj dnevih toliko lubadarjev, kot se jih sicer vse leto; tudi do 70.000 jih je bilo v eni pasti. Revirni gozdarji, ki skrbijo za pasti, prinašajo v posodah po vsakem obhodu tudi 2 ali 3 litre lubadarjev. V majhni žlički pa je ca 1100 malih lubadarjev ali ca 200 velikih. Toplo vreme, ki je trajalo ves junij in še prvih deset dni julija, je pospešilo razvoj druge generacije podlubnikov in skoraj lahko pričakujemo rojenje, ki bo večkrat številčnejše od prejšnjega.

Hitrost oz. trajanje razvoja lubadarjev je neposredno odvisno od toplotnih razmer. Toplo ali že kar vroče zgodnje poletje je omogočilo hiter razvoj prvih dveh generacij in le mala verjetnost je, da bi hladnejše vreme v drugi polovici leta preprečilo razvoj tudi tretje generacije lubadarjev. Lanska suša, močno semenenje smreke, onesnaženo ozračje in letošnja suša so oslabilo samoobrambno sposobnost gozda, zato veliko več lubadarjev preživi, ko se zavrtajo v oslabela drevesa, kot bi jih sicer. Opažanja kažejo, da so sedaj posebno močno ogrožene posamezne smreke ali manjše skupine smrek na sušnih rastiščih, kar pove, da

so lubadarji šli tja, kjer je hrana in da se močnemu naletu ta drevesa niso mogla upreti. V večjih kompleksih smrekovih gozdov lubadarji naselijo veliko število dreves in jih ta veliko uničijo. Drevesa, ki so fiziološko oslabela pa napada ne preživijo in postanejo lubadarke. Zato je izredno pomembno, da tam, kjer so večja žarišča z lovniimi nastavami (lovniimi drevesi, pastmi) ulovimo čim več lubadarjev in s tem pomagamo gozdu, kjer pa so posamezna napadena drevesa pa je nujno položiti lovna drevesa, saj s tem zmanjšamo možnost, da se žarišče razširi.

Znaki napada — nove lubadarke se že pojavljajo, pravo sliko pa bomo dobili šele jeseni. Toda, če se spomnimo lanskega leta, ko julija še skorajda ni bilo lubadark, ko je bila prva polovica leta veliko manj ugodna za njegov razvoj in se je spomladansko rojenje pričelo z veliko manjšo populacijo kot letos, si skušajmo predstaviti kaj šele bo.

In še nekaj podatkov o letošnjem delu: za zatiranje podlubnikov smo porabili več kot 2000 dnin, v preko 1000 pasteh smo dvakrat zamenjali feromonske

vabe in porabili ca 1000 litrov koncentrata decisa. Imamo že tudi 600 l decisa in po 1000 feromonskih vab za velikega in malega lubadarja, ki jih bomo uporabili še v tem in prihodnjem tednu. Pri zatiranju je potrebno, to poudarjam, uporabiti vsa sredstva, ki jih imamo na razpolago: kontrolna drevesa, lovna drevesa, lovne kupe, ki jih poškopimo z decisom in tako povečamo njihovo učinkovitost, pasti z vabami, predvsem pa kar čim prej izdelati napadena drevesa, sečne ostanke sežgati ali kemično tretirati, pri rednih sečnjah pa napraviti popoln sečni red t.j. pravočasno beljenje gozdnih sortimentov, ko ti še niso napadeni v gozdu ali na mehaniziranem skladišču in zlaganje sečnih ostankov v kupe tako, da so debelejši deli popolnoma prekriti s steljo. Temeljito ravnanje s sečnimi ostanki je nujno zaradi zatiranja malega lubadarja, ki predstavlja sedaj največjo grožnjo našim gozdovom.

Naj še enkrat poudarim: le s skupnimi prizadevanji lastnikov gozdov, gozdarjev in družbene skupnosti bomo kolikor toliko uspešni proti zalubnikom.

K. Zagorc

Letos se je zbralo pri Najevski lipi manj ljudi kot lani. Organizator morda ni pomislil na tradicionalne prireditve, ki so se vrstile po drugih bližnjih krajih. — Foto: F. Jurac

DELAVSKI SVET NI DOLOČIL PREDLOGA STATUTA

20. julija naj bi delavski svet Gozdnega gospodarstva na seji določil predlog statuta podjetja in sprejel sklepe o nadaljnjih postopkih v zvezi s sprejetjem tega akta. Delegati vseh štirih gozdarskih obratov ter CLS so takoj na začetku seje opozorili, da delavski svet ne sklepa zakonito, ker ni bilo nadomestnih volitev za delegate, ker so odšli iz podjetja ali so člani uprave oz. bodoče javne službe. Analogno niso zakoniti tudi sklepi, ki jih je delavski svet sprejel na prejšnji seji, ko je sprejemal akt o uskladitvi organiziranosti delovne organizacije GG Slovenj Gradec. Bistvene pripombe pa so imeli na vsebino predloga statuta, ki bi moral jasno opredeliti, da je organizacija podjetja začasna in velja do sklenitve pogodbe o razdružitvi premoženja in obveznosti do virov sredstev ter delavcev med tremi subjekti (javno gozdarsko službo, gozdarskimi zadrugami in bodočim izvajalskim gozdarskim podjetjem). V tem začasnem statutu naj bi bilo tudi nedvoumno zapisano določilo, da bodo poslovne enote (bivši TOZD)

na podlagi 82. čl. Zakona o gozdovih avtonomno odločale o bodoči organiziranosti izvajalskega gozdarskega podjetja. Predlagali so tudi kolegijski poslovodni organ, ki naj bi štel tri člane (en član za gozdarsko javno službo, en član dosedanji direktor Gozdnega gospodarstva in en član kot predstavnik poslovnih enot gozdarstva, ki ga potrdijo zbori teh enot). Zapisali so še, da je v statutu potrebno bolj natančno opredeliti pristojnosti poslovnih enot, zlasti zastopanje v pravnem prometu, pridobivanje dohodka in delitev dobička (izgube), kadrovanje ipd.

V krajši razpravi so prisotni ugotovili, da nima smisla razpravljati o vsebini predloga statuta in izvajati postopka za referendum, dokler ne bo tako pripravljen, da ga bo verificiral kolegij in potem sprejel delavski svet.

Delegati pa so bili seznanjeni še o rezultatih zaključnega računa za polletje, ki so slabi in kažejo na to, da nas je v podjetju še preveč.

Ida ROBNIK

IZ PROGRAMA RAZVOJA GOZDOV IN GOZDARSTVA V SLOVENIJI

CILJI GOSPODARJENJA Z GOZDOVI

Pri določanju ciljev gospodarjenja z gozdovi je treba upoštevati potrebe, ki jih ljudje in družba postavljajo pred gozdove, bodisi da so materialnega ali nematerialnega značaja.

Dolgoročni splošni cilji v gozdarstvu so:

- ohranitev in razvoj gozdov in njihove ekološke, socialne in proizvodne funkcije,

- ohranitev zdravega okolja in ekološkega ravnovesja, kultivirane krajine in poseljenosti krajine,

- optimalna izraba proizvodnega potenciala gozdov in drugih proizvodnih dejavnikov v gozdarstvu (kadri, znanje in kapital),

- trajno povečanje produktivnosti dela in učinkovitosti sredstev,

- stabilen domači trg gozdnih proizvodov ob primerni ravni cen za proizvajalce in porabnike,

- doseganje življenjske ravni gozdnih posestnikov, ki ustreza stopnji njihove in družbene produktivnosti (paritetni dohodek).

Posebni cilji so prav tako dolgoročni, podrobneje pa opredeljujejo, kaj želimo doseči na ožjih področjih gospodarjenja z gozdovi.

Pri oblikovanju posebnih dolgoročnih ciljev ne izhajamo le iz naravnih možnosti, upoštevamo tudi druge okoliščine, kot napr.

- doseženo raven proizvajalnih sil v gozdarstvu ter možnosti in dinamiko njihovega razvoja,

- ekonomski položaj gozdarstva in njegovo sposobnost za razširjeno reprodukcijo,

- mesto in pomen gozdarstva v narodnem gospodarstvu,

- suficitarnost in deficitarnost gozdnih lesnih sortimentov glede na potrebe domačega trga,

- ekonomski in politični položaj države.

Pri oblikovanju dolgoročnih splošnih in posebnih ciljev gospodarjenja z gozdovi upoštevamo tudi naslednja splošna izhodišča:

- gospodarski sistem in gospodarska politika sta tržno usmerjena,

- gozdarstvo je gospodarska dejavnost, ki se ravna po tržnih in ekonomskih zakonitostih, gospodarska raba gozdov pa je zaradi ekološke in socialne vloge gozdov omejena,

- vse oblike lastnine gozdov so enakopravne,

- zaradi posebnosti gozdarstva in gozdov država v okviru splošne gospodarske politike oblikuje še posebno gozdarsko politiko, s katero zagotavlja ali olajšuje doseganje dolgoročnih ciljev, ki jih delovanje samo tržnih in ekonomskih zakonitosti ne bi ter pospešuje lažje in hitreje doseganje kratkoročnih ciljev

Opredelitev posebnih dolgoročnih ciljev gospodarjenja z gozdovi

1. Okoljetvorni cilji vključujejo ohranjanje ekološke stabilnosti in varovalne vloge gozdov, ki morajo zagotoviti zmanjšanje erozije, moči vetra, hrupa, snežnih plazov in podobno ter omogočiti uravnavanje kakovosti in količine vode, blažiti klimatske razlike in prispevati k čistosti zraka.

2. Kulturno pogojeni cilji zahtevajo hitro spreminjanje odnosa do naravnih vrednot in sočasne rabe gozdov (rekreacija, turizem, poučna in raziskovalna vloga itd.), uveljavitev naravovarstvenega pomena gozdov, estetske funkcije gozdov ter varovanje z delom ustvarjene kulturne krajine.

3. Ne glede na naraščanje pomena ostale rabe gozdov proizvodnja lesa je in ostaja pomemben cilj gospodarjenja z gozdovi. Naraščanje pomena ostale rabe gozdov spreminja le pogoje v katerih bo treba pridelovati in pridobivati les. Sočasnost proizvodnje lesa in krepitev druge rabe gozdov zahteva optimalno usklajenost številnih gozdnogospodarskih ukrepov v gozdovih, tako pri gojenju in varstvu gozdov kot pri sečnji in spravilu lesa ter pri odpiranju gozdov z gozdnimi prometnicami.

Pri proizvodnji lesa je usmeritev gospodarjenja z gozdovi v Sloveniji proizvodnja kvalitetnega lesa. Taka usmeritev je pogojena:

- z relativno visoko proizvodno zmogljivostjo gozdnih rastišč, ki omogočajo proizvodnjo kvalitetnega drevja,

- z orientacijo lesne predelave na proizvodnjo visokokakovostnih lesnih izdelkov, ki zahteva kvalitetno lesno surovino,

- z zasnovo sočasne krepitev mnogonamenske rabe gozdov.

4. Mnogonamensko gospodarjenje z gozdovi narekuje tudi drugačen odnos do ostalih gozdnih proizvodov, ki so in-

tegralni del donosov gozda. Ob spoštovanju načela, da je nabiranje (pridobivanje) postranskih gozdnih proizvodov načeloma prosto in dostopno vsakomur, je treba vendarle njihovo pridobivanje spremljati in ga usmerjati in po potrebi tudi omejevati ali celo prepovedati. Zlasti je treba biti pozoren, da svobodno pridobivanje postranskih gozdnih proizvodov ne povzroča konflikta med zasebnim in javnim interesom.

K progresivnim procesom v gozdnih tleh in postopni krepitvi proizvodne zmogljivosti gozdov je treba prispevati tudi z omejevanjem steljarnjenja in s popolno prepovedjo paše živine v gozdovih.

5. Sestavni del gozdnogospodarskih ciljev je ohranitev vseh vrst prostoživečih živali, skladno s prehrabnenimi zmogljivostmi v gozdnih ekosistemih in v harmoniji z ostalimi gozdnogospodarskimi cilji.

6. Ustvarjanje ustreznega dohodka (ekonomska učinkovitost) je pogoj in gonilna sila, ki omogoča ustrezno raven reprodukcije pri gospodarjenju z gozdovi in s tem tudi skladnost pri doseganju drugih, zlasti okoljetvornih in kulturno-pogojnih ciljev. Ekonomsko neučinkovito gospodarjenje z gozdovi ne more biti intenzivno in zato tudi ne pravilno mnogonamensko usmerjeno.

Za povečanje ekonomske učinkovitosti gospodarjenja z gozdovi je treba smejeje aktivirati vse pomembnejše nosilce razvoja: kadre, znanje, organizacijo, tehnologijo ter naravne potenciale.

V zasebnem sektorju je dohodek iz gozda pomembno dopolnilo dohodka iz kmetijstva in drugih dejavnosti. Upošteva-joč veliko razdrobljenost pretežnega dela zasebne gozdne posesti, nadaljnji proces deagrarnizacije ter proces intenziviranja kmetijstva bo relativni pomen dohodka iz gozda za malo gozdno posest vedno manjši. To odpira drugačne perspektive razvoja gospodarjenja v tej kategoriji gozdov. Pomemben pa ostaja dohodek iz gozda na večji gozdni posesti, zlasti kmetov v hribovitem in gorskem svetu.

7. Pri določanju ciljev in ukrepov za gospodarjenje s kmečkimi gozdovi je treba upoštevati, da je kmečki gozd del kmetije, da je gozdni posestnik tudi kmetijski proizvajalec in da moramo njegovo kmetijo gledati celostno in upoštevati vse dejavnosti, ki jih opravlja. Gozdarstvo mora upoštevati stanje in potrebe kmetije, sodelovati pri opredeljevanju njenega razvoja in pri ustvarjanju gmotnih možnosti za njen razvoj.

Brez poznavanja razvojnih načrtov celotne kmetije je nemogoče stvarno načrtovati cilje gospodarjenja s kmečkimi gozdovi in konkretne razvojne ukrepe.

Zlasti v gorskem svetu, kjer je gozdarstvo večinoma najpomembnejša dejavnost kmetije, se gozdarstvo ne sme odreči soodgovornosti za razvoj teh kmetij in sodelovanju pri oblikovanju skupnih razvojnih programov, pri oblikovanju in izva- janju skupnih izobraževalnih programov ter pri oblikovanju skupnega programa graditve in vzdrževanja infrastrukturnih objektov.

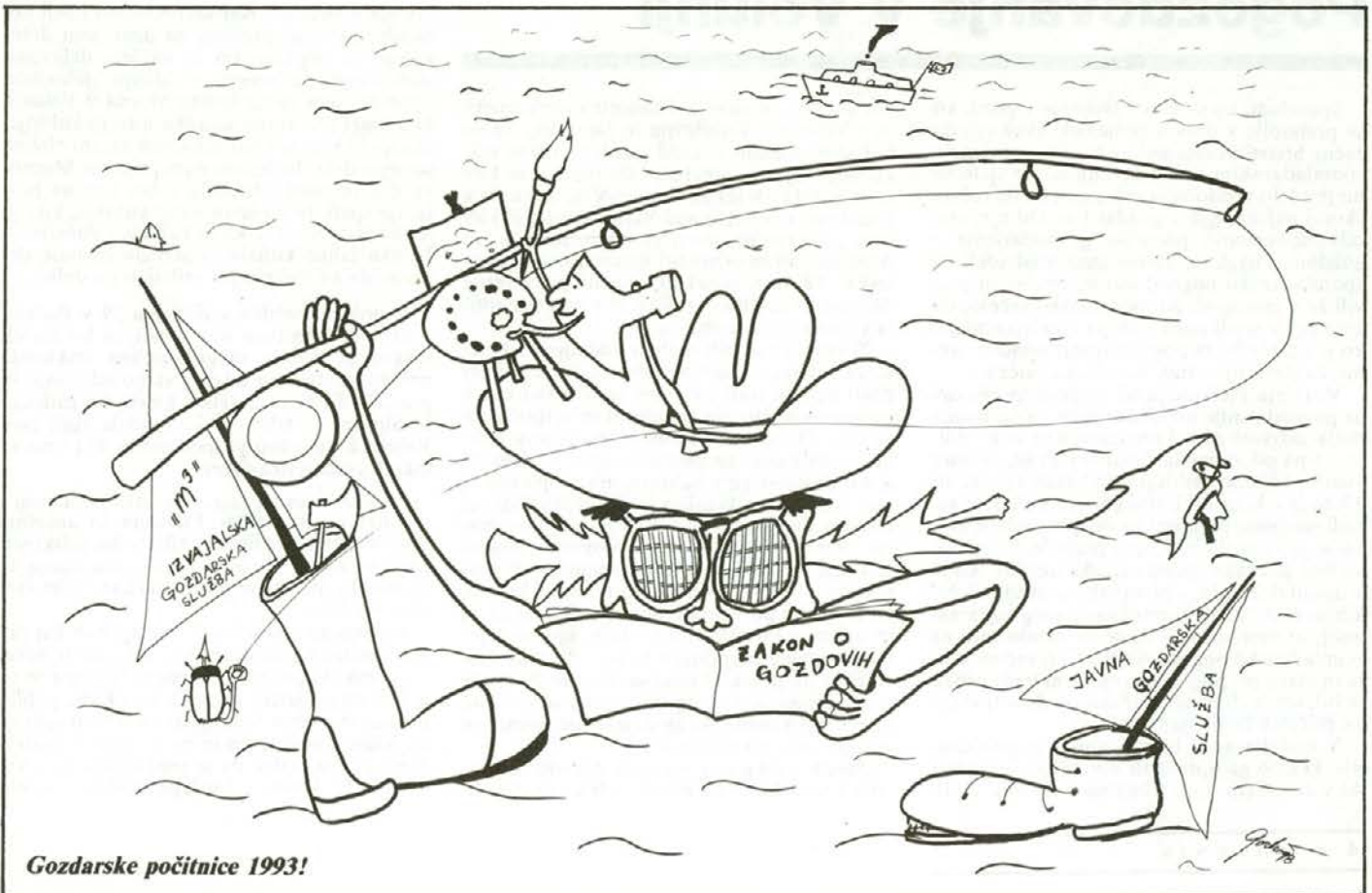
Razvojno preobrazbo pri gospodarjenju z zasebnimi gozdovi je treba vgraditi v dolgoročne gozdnogospodarske cilje. Spremenjeni strukturi potreb lastnikov gozdov do gozdov mora, upoštevajoč naravne danosti in stanje gozdov, nujno slediti spremenjen sistem ciljev, temu pa postopna vsebinska preobrazba celotnega gospodarjenja z gozdovi v gozdnogojitvenem, tehnološkem in organizacijskem pregledu. V kombinacijah gozdnogospodarskih ciljev za posamezne socialnoeko- nomске tipe zasebne gozdne posesti morajo biti implicirane različne možnosti za razvojno preobrazbo gospodarjenja z zasebnimi gozdovi.

Gozdnogospodarski cilji so rezultat specifičnega in kompleksnega delovanja proizvodnih dejavnikov. So torej rezultat čisto določenega in konkretno usmerjenega proizvodnega procesa v gozdu. Harmonična in sočasna uresničitev določene kombinacije gozdnogospodarskih ciljev na isti gozdni površini zahteva usklajen sistem gozdnogospodarskih ukrepov: go-jenja gozdov, sečnje, spravila, gradnje vlak in cest itd.

Struktura in značaj gozdnogospodarskih ukrepov sta odvisna od značaja in relativnega pomena posameznih gozdnogospodarskih ciljev, ki jih med seboj kombiniramo.

Cim številčnejša in pestrejša je kombinacija (sistem) gozdnogospodarskih ciljev, tem bolj medsebojno usklajen mora biti sistem različnih gozdnogospodarskih ukrepov za njihovo harmonično in sočasno uresničitev. Številnejše in pestrejše kombinacije gozdnogospodarskih ciljev so uresničljive le v pogojih intenzivnega gospodarjenja z gozdovi.

Takšno vsebino je možno uveljaviti le z dobro organiziranim gozdnogospodarskim načrtovanjem na ravni gozdnogospodarskih območij in gozdnogospodarskih enot, v izvedbi pa z gozdnogojitvenim in sečnospravnim načrtovanjem oz. z ustrezno pripravo dela v posameznih dejavnostih v gozdu.

Gozdarske počitnice 1993!

O KMEČKI STAVKI ŠE ENKRAT

Opozorilna in generalna stavka kmetov je dvignila neverjetno veliko prahu. V vseh medijih se posamezniki naravnost ogorčeno odzivajo, navajajo vsemogoče, naravnost otročje argumente: imajo delo, traktorje, avtomobile, niso lačni in še kaj nesmiselnega. To je dokaz nerazumevanja in poznavanja resničnih razmer na kmetih, upam si trditi tudi to, da ima pri tem svoj delež tudi nevoščljivost. Resnica je, da je v vseh kriznih obdobjih vedno kmet tisti, ki je zadnji lačen! To je popolnoma razumljivo, kajti zadnji grizljaj si ne da nobeden odtrgati od ust.

Kmetje še imamo kaj dati v usta, traktorje, ki si jih moremo kupiti samo na račun svojega osebnega življenjskega standarda, potrebujemo za delo, avtomobili pa nam ne služijo za rekreacijo, še manj pa za luksus! To je odgovor na vse nesmiselne očitke tistih, ki naših razmer ne poznajo, ali jih nočejo razumeti! Kmetje zahtevamo samo, da vlada že končno enkrat zaščiti domačo kmetijsko proizvodnjo, za katero že leta nazaj ne pokrivalo niti proizvodnih stroškov, da o akumulaciji, ki je za vsako nadaljnjo proizvodnjo nujno potrebna, niti ne govorimo. Ne samo neekonomске cene, tepejo nas tudi veliki zamiki izplačil, v našem primeru mleka in mesa. Pri teh zapoznelih izplačilih nam nihče ne prizna obresti, ne navadnih, kaj šele zamudnih! Te pa moramo pri obveznih prispevkih plačevati za vsak dan zamude! Ne gre torej za nobeno izsiljevanje, kaprice ali prevzetnost, ampak za pravice, do katerih smo kot državljani pravne države Slovenije upravičeni! Da se to uredi, ima v rokah instrumente vlada, ki pa teh noče uporabiti, dela celo nasprotno: dopušča intervencijski uvoz hrane! Pri tem troši dra-

gocene devize, podpira tuje kmetijstvo, domačega pa hromi, ga uničuje!

O teh neljubih rečeh pišem v našem listu že tretjič. Za to sem se odločil, ker sem pred kratkim doživel dva dogodka, ki sta s tem povezana, potrjujeta, v kakšnem brezpravnem položaju smo kmetje.

Pri gradnji gospodarskega objekta sem med drugim rabil tudi uslugo Komunalnega podjetja. To uslugo pa sem moral že pri naročilu plačati vnaprej. V katerih institucijah se morajo usluge plačevati vnaprej je dobro znano, zato tega podjetja z njimi ne bom primerjal, boli me samo to, da je naročnik dobil plačano nekaj, za kar še ni mignil niti s prstom, za denar za bika, za katerega sem delal in vlagal vsaj dve leti, pa moram čakati dva do tri mesece! Pa smo v pravni državi!

Drugi primer je še bolj zanimiv in otipljiv. Poslovodkinja v naši zadrugi trgovini je naredila finančni prekršek. Tako hud, da je visela na nitki usoda njene delovne knjižice. Z ozirom na tržne razmere, v katerih se nahajamo kmetje, stvar po moji oceni ni bila tako huda. Inventurna komisija je ugotovila, da je dala nekaj blaga in materiala na up! Tudi kmetom, ki so čakali na denar za mleko! Na zahtevo direktorja zadruga, sem kot predsednik nadzornega odbora moral takoj sklicati sejo. Na seji smo bili razdeljeni na dva tabora: direktor in vodja zadrugne trgovine na eni, nadzorni odbor, v katerem smo sami kmetje, na drugi strani. Dvoboj je bil neenak. Predstavnika zadruga sta imela v rokah močan argument: Zakon o plačilnem prometu! Citirala sta tisti člen tega zakona, po katerem mora biti vsako izdano blago **takoj** plačano! Na zakon se lahko sklicuješ ali naslanjaš sa-

mo, če ta obstoja! Od tistih, ki obsojajo ravnanje poslovodkinje naše zadrugne trgovine, hočem jasen odgovor na vprašanje: Na kateri zakon se naj sklicujemo kmetje, ki smo stalni upniki zadruga, v nadaljnjem besedilu naših posrednikov, živilskopredelovalne industrije???? Naši upniki nam izplačujejo kadar pač morajo ali kadar se jim zljubi, s tem ne delajo nobenega prekrška, nikomur ne odgovarjajo! Vse to zaradi tega, ker še vedno nimamo zakona o izplačilih. SLS-KZ je že dala pobudo za sprejetje tega zakona, vendar vlada tega ne tvega iz bojazni, da bi ta zakon pripeljal do stečaja še več podjetij. Se pravi, podjetja takega plačilnega kaosa ne bi prenesla, kmetje pa moramo!

Ta neenakopravnost v medsebojnih tržnih odnosih, postavlja naše kmetijstvo v brezizhoden položaj. Temu botrujeta tudi zaprtje tega in slaba kupna moč potrošnikov, tu je zaradi dane gospodarske situacije vlada brez moči, ima pa možnost, da uredi in nadzira medsebojne tržne odnose s tem, da uvede enaka pravila za vse! Naša vlada tega očitno ni pripravljena storiti, bodisi da se ne zaveda pomembnosti kmetijstva kot važne gospodarske panoge, ali pa tega iz določenih političnih razlogov **noče**! Ne samo kmetje, posledice bomo občutili in nosili vsi!

Slovensko kmetijstvo potrebuje močno finančno injekcijo in dolgoročno strategijo, ne pa sprotne gašenje požarov! V teh prizadevanjih bi nam morala stati ob strani širša javnost, dejansko si pa niti v lastnih vrstah nismo enotni! Razmere v kmetijstvu je treba poznati, šele potem soditi in obsojati naše ukrepe, po katerih smo bili primorani poseči!

Ajnžik

Pogozdovanje v Velunji

Spomladi, ko se vrača življenje v gozd, ko se prebudijo v drevju življenjski skokovi, da začne brsteti in zeleneti, je čas, da začnemo s spomladanskim pogozdovanjem. To delo se mi je zdelo vedno zelo zahtevno, da ne rečem skoraj najvažnejše v gozdarstvu. Od njega je odvisno celotno poznejše gospodarjenje z gozdom. Površine, katere smo predvideli za spomladansko pogozdovanje, smo si pripravili že v jeseni, ali pa med zimsko sečnjo, da smo nekje sredi aprila, ali pa v začetku maja, ko je nastopilo za pogozdovanje ugodno vreme, lahko z njim tudi nemoteno pričeli.

V revirju Plešivec je bil najprimernejši čas za pogozdovanje od srede aprila pa do konca maja, odvisno pa od predelov, kjer se je sadilo, in pa od vremena. Spominjam se, da smo včasih, ko smo sadili po oddelkih 17, 18, ali 19, to je v Kopi ali Uršlji gori, morali delo zaradi sneženja prekiniti in ga spet nadaljevati, ko se je zvedrilo in je spet posijalo sonce. To so bile pač take spomladanske nevihte, ko je v dolini deževalo, v planinah pa snežilo. Včasih so rekli, da je pomladanski sneg bajtarski gnoj, in moram reči, da je to držalo tudi za pomladansko pogozdovanje. Čim več mokrote in vlage pri pogozdovanju, tem lepši uspeh je bil, ker je drevesce pač dobilo dovolj vlage za pričetek življenja.

V nadaljevanju bi rad opisal pogozdovanje, ki smo ga opravljali v Velunji v oddelku 40 v Jamškem. Leta 1963 smo sekali v labil-

nih enotah, in sicer v Razboru v cerkvenem in v Velenju v Rožejevem in Jamškem. To so bili slabi mešani kmečki gozdovi, razen cerkvenega, kjer je prevladovala smreka in kjer se je dobil tudi les za skodle. V oddelku 40 v Jamškem, v predelu nad Varomoško žago, kjer smo pri pravljali teren za pogozdovanje, so prevladovali manjvredni listavci, kot jelša in leska. Te smo posekali, pustili posamezna drevesa za zaščito in pričeli že v začetku aprila s pogozdovanjem.

Ti oddelki so bili najbolj oddaljeni od središča revirja, in spominjam se, da sem imel dosti dela in truda, da sem spravil sadike na primerno mesto, jih zavaroval in pripravil za sajenje. Dobro se še spominjam, da sem sadike, namenjene za pogozdovanje v Velunji, dobil dostavljene v Suhidol, in sem jih moral spet naložiti na kamion in jih preko Slovenj Gradca in Velenja opeljati v Velunjo na pravo mesto. Toda to samo mimogrede, pogozdovanje smo tisto leto kljub temu začeli pravočasno, in ga tudi uspešno končali. Vedno, ko se vozim po Velunji mimo Varomoške žage, se ozrem na desno stran v hrib, kjer se lepo vidijo uspehi takratnega našega dela. Iz drevesc, ki jih je takrat imel sadilec po 20 ali 30 v svoji posodi za pogozdovanje, so postala ravna vitka debla, ki že dajejo sortimente in služijo svojemu namenu.

Zaradi velike oddaljenosti delovišč od revirja tisto leto, in pa zaradi boljše organizaci-

je dela, smo preselili večino delavcev na delovišča v Velunjo. Ker takrat nismo imeli nobenih možnosti prevoza na delo, sem dobil nalogo, da organiziram in najdem delavcem stanovanje na terenu v bližini delovišča. Spomnil sem se na kmeta Morna v Velunji, ki je imel prostorno kmečko hišo in kuhinjo, in kjer bi bilo najbolj primerno zaradi bližine samega dela. In res sta nam prijazna Mornova oče in mati odstopila sobo, kjer so naši fantje spali, in pa sopooboro kuhinje, kjer je naša takratna delavka in kuharica Pačnikova Ivanka lahko kuhala in skrbela za naše delavce, da so zadovoljni prihajali na delo.

V predelu sečišča v oddelku 39 v Rožejevem, kjer smo tisto leto sekali, ni bil zaradi težavnega terena mogoč noben traktorski prevoz in bili smo odvisni samo od konjskih prevlek. Te nam je delala kmetijska zadruga iz Slovenj Gradca, ki je spadala tudi pod Kmetijsko gozdno gospodarstvo, kot smo se takrat uradno imenovali.

Dali so nam na razpolago dva para konj z voznikom Temnikar Francem in Jožetom Gajem. Tudi za konje je bilo treba priskrbeti hlev in krmo, za »furmana« stanovanje in hrano. Ta dva sta se pridružila kar našim fantom pri Mornu.

Revirni gozdar je imel v tistih časih kar dokaj obširno področje. Ker smo imeli nekaj delovnih skupin tudi v samem Plešivcu in so delale po oddelkih v Kopi ali na Kalu, je bilo poleg delavcev v Velunji treba skrbeti tudi za te. Kdor pozna teren in pa razmere v revirju Plešivec, bo vedel, da je med delovišči v Velunji in pa Plešivcu kar lepa razdalja, poseb-

Kmetijski nasveti

KRMNI DOSEVKI

Dolgotrajna suša bo zelo prizadela kmetijske površine, predvsem travnike in posevke koruze. Posledica bodo skromni pridelki osnovne živalske krme. To pa pomeni resno ogrožanje stalaža goveje živine. Da bi vsaj delno omilili posledice katastrofalne suše priporočamo, da njivske površine, kjer smo poželi ozimna in jara žita, preorjemo in posejemo s krmnimi dosevki.

Priporočamo krmne dosevke:

1. MNOGOCVETNA LJULJKA

Je najboljša trava za pridelovanje krme na njivah. Strnišče plitvo preorjemo in na brazdo potrosimo 450 kg NPK 15:15:15. Nato posejemo 40 kg semena. Po setvi njivo povajlamo. Jeseni imamo še dva odkosa, spomladi pa še enega. Nato spomladi posejemo ko-

ruzo. Mnogocvetno ljuljko lahko siliramo, ali pa jo uporabljamo kot prilast.

Priporočena sorta: DRAGA

Poraba semena: 40 kg/ha

Čas setve: takoj po žetvi

Čas spravila: jeseni in zgodaj spomladi

2. KRMNA OGRŠČICA

Je podobno kot krmna repica bogata beljakovinska zelena krma. Je nekoliko bolj občutljiva na zimski mraz kot repica. Jeseni da en odkos. Po strnišču polijemo razredčeno gnojevko (do 25.000 l/ha) in njivo takoj preorjemo. Sejemo 12 kg semena po hektarju in ga povajlamo. Kositi pričnemo, ko rastline dosežejo višino 30 cm. Pri krmljenju moramo paziti, da v obroku ni več kot 30 kg ogrščice na krmni dan. Spomladi je nekoliko kasnejša, vendar daje večje pridelke.

Priporočena sorta: STARŠKA

(Nadaljevanje s 4. strani)

no pa še za tiste čase, ko smo bili navezani v glavnem na peš hojo in je bilo včasih treba obiskati obe delovišči v enem dnevu. Tiste čase se je pričela tudi redna direktna oddaja lesa s kamioni iz revirjev in je moral biti gozdar obnem tudi merilec pri kamionu, če je hotel, da so mu zaloge ob letni inventuri »štimala«.

Kljub temu se vedno rad spominjam tistih časov, ko smo sekali v Velunji. Spominjajo me prijaznih in gostoljubnih ljudi, ki sem jih srečeval in obiskoval in katerih usluge smo potrebovali. To so bili Mornovi, Čavkovi, Rihtarjevi, Reštovnikovi in še mnogi drugi. Na žalost danes že mnogih ni več, tako naših delavcev, ki so takrat tam delali, kot tudi nekaterih Velunjčanov. Ni več Mornovega očeta, Čavkove matere, Urbančnovih, Rihtarjevih, Elbartovih in Varoških. Tudi Lene in

Frančeka ni več v Varoški žagi. Bila sta vedno pripravljena na prijazen pogovor z moidočimi. Odšli so od nas k zaslužnemu počitku k svetemu Danielu v Razbor. Naj bodo mladi gozdovi, ki smo jih takrat posadili njihov spomenik! Tudi mi jih ne bomo pozabili.

V spomin na tiste čase in na tiste ljudi objavljam sliko, ki sem jo posnel ob tistem času, ko smo pogozdovali v oddelku 40 v Jamškem. Slika je posneta pri Varoški žagi na zgornji strani ceste. Na sliki je skupina naših delavcev iz Razbora in nekaj občasnih delavk iz Velunje, ki so nam takrat priskočili na pomoč, da je bilo delo pravočasno končano. Na žalost je posnetek slab, ker je bilo megleno vreme. Naše fante in dekleta, ki so danes že mame in babice očetje in dedki, bom imenoval z domačimi imeni, da jih bo lažje spoznati.

R. R.

Skupina gozdnih delavcev in delavk v Velunji pri pogozdovanju leta 1963. Sedijo od leve na desno: Molakov Milan, Mivčev Franc, Mornova Fanika, Molakov Mirko, Mivčev Tone in Razborska Pavla.

Sedijo v drugi vrsti: Tevžnov Franc, Brložnik Vlado, Končeva Micka, Končeva Ivica, Rebernik Franc, Urbančlova Justa, Končev Jože in Zbičajnik Ferdo.

Foto R. R.

Čas setve: v prvi polovici septembra

Poraba semena: 10 do 15 kg/ha

3. KRMNI OHROVT

Ta rastlina daje pozno jeseni z beljakovini in škrobno vrednostjo bogato krmo. Krmni ohrovt je zelo odporen proti zimskemu mrazu. Kosimo ga lahko, tik preden zapade sneg.

Priporočena sorta: STRŽENAR

Čas setve: do začetka avgusta

Poraba semena: 5—7 kg/ha

4. RŽIGA

Je mešanica ozimne rži in ozimne grašice. Daje zgodaj spomladi kvalitetno zeleno krmo. Paziti je potrebno, da ne oleseni.

Čas setve: do konca septembra

Količina semena:

60 kg ozimne rži/ha

80 do 100 kg ozimne grašiče

5. GRAŠLJINKA

Je mešanica ozimne grašice, mnogocvetne ljuljke in inkarnatke. Kosimo jo spomladi sredi maja za seno ali zeleno krmljenje.

Čas setve: do sredine septembra

Količina semena po 1 ha:

50 kg ozimne grašice

20 kg inkarnatke

10 kg mnogocvetne ljuljke

6. OVSIGA

Mešanico sestavljata oves in jara grašica. Sejemo do sredine avgusta. Pokrmimo jo svežo pozno jeseni.

Čas setve: do 15. avgusta

Količina semena po 1 ha:

jara grašica 60 kg

oves 75 kg

7. KRMNA REPICA

Je beljakovinsko bogata krma. Kosimo jo v drugi polovici aprila.

Čas setve: do konca avgusta

Poraba semena: 10 do 15 kg/ha

Priporočena sorta: PERKO

AGROTEHNIKA

a. Priprava njive za setev

Njivo, oz. strnišče takoj po žetvi in spravilu žita plitvo preorjemo, polijemo razredčeno gnojevko, oz. potrosimo mineralna gnojila. Njivo obdelamo s krožno brano in predsetevnikom. Po setvi njivo povajlamo.

b. Gnojenje

S fosforjem in kalijem gnojimo že glavnim posevkom. Če tega nismo storili, potrosimo po 1 ha 450 kg NPK 15:15:15. Gnojevko vedno razredčimo v razmerju 1:1 in jo porabimo po 1 ha do 25.000 l. Polivamo jo na strnišče in takoj zaorjemo. Gnojenje z dušikom: križnice (ogrščica, krmni ohrovt): 100 kg dušika/ha

mnogocvetna ljuljka: 60 do 80 kg dušika/ha
ostali dosevki: 50 kg dušika/ha

c. Setev

medvrstna razdalja: 15 do 20 cm

globina setve:

— križnice, trave in detelje: do 2 cm

— žita: do 3 cm

d. Zaščita

Križnice napadajo gosenice, repna grizlica in repični bolhač. Uporabljamo naslednje insekticide: ZOOLONE, LIQUIDE, LEBACYD, BASUDIN.

Zaključek

Priporočamo, da si pravočasno priskrbite seme krmnih dosevkov. Trgovci v zadrugi so tem že obveščeni. Vse podrobnejše nasvete o setvi, negi in zaščiti posevkov lahko dobite pri svetovalni službi.

Mag. Jože Pratnekar

DOBOVIČNIKOVA TETA IZ DRAVOGRADA

Sredi Mislinjske doline na Zormanovi kmetiji v Turiški vasi ji je pred 90 leti stekla življenjska zibel. Težki in hudi so bili tisti časi, zato je morala že kot mlada prijeti za vsako delo in že takrat je dobila delovne navade, katere so jo spremljale vse življenje.

Justina Dobovičnik iz Dravograda se danes ima za Dravograjčanko, saj že dolgo let živi tam, kot sama pravi, v kraju ob Dravi in reka Drava teče le streljaj nižje ob njeni prijetni hišici, kjer danes preživlja jesen življenja.

Ko takole skupaj pobrska po njenem življenju, mi veselo pripoveduje o lepih pa tudi slabih trenutkih v življenju. »Ja, veste, vsega je bilo po malem. Dobrega in slabega. Preživela sem tri vojne in tudi zadnja desetdnevna je bila huda zlasti tu v Dravogradu. Pa kaj hočeš, človek v dolgem življenju doživi marsikaj lepega in slabega. Treba je vzeti vse za lepo, drugače bi bilo življenje bolj težko in nič zanimivo. Ko sem bila mlada, sem morala pridno delati. Že kot otrok sem morala prijeti za vsako delo. Služila sem na takratni Štrenerjevi graščini ali na sedanjem Dobrovškem gradu, tam kjer je letališče v

Turiški vasi. Na graščini sem morala delati vse; od dela na polju, veliko sem pomagala tudi v kuhinji, likala in prala sem. Porabili so me za vsako delo. In, če je človek mlad, rad dela in delo je tudi koristno,« pravi Justina Dobovičnik.

Danes, ko jesen življenja Justina preživlja skupaj s svojo hčerko Ivico v Dravogradu, pravi, da ji je lepo in, da svoj prosti čas kar se da kar najboljšo izkoristi. Veliko se peča z vrtom in rada goji rože, ki so ji še posebej v veliko veselje. Ko ima čas, seže po branju in rada čita časopise, ker ji vedno kaj novega prinašajo, zlasti pa se jezi na vojno v Bosni in Hercegovini.

Pravi, da po nedolžnem umira narod, saj smrt še tako prehitro pride.

Ko Dobovičnikovi teti stisnemo roko ob njenem jubileju, nam ponosno pove, da izhaja iz trdne družine, da je tudi njena mama dočkala visoko starost pa, da ima v Turiški vasi še brata Urha, ki bo prihodnje leto dopolnil 90 let in sestro Faniko, ki ima za seboj že tudi 86 let. Torej trdna družina.

Še na mnoga leta Dobovičnikovi teti!

F. Jurač

Justina Dobovičnik: »Lepo in zanimivo je bilo moje življenje...«

NAŠ MATEVŽ ČARF

Matevža sem osebno spoznal pred kakšnimi osmimi leti, ko mi ga je predstavila Milena Ciglerjeva; slučajno smo se srečali ob hotelu Košenjak v Dravogradu. Mnogi bralci Viharnika pa se ga spominjajo po zanimivih in poučnih člankih, ki jih je kot dolgoletni sodelavec pridno objavljaj. Matevž je bil v našem glasilu tudi na kratko predstavljen. Kot gozdni delavec in strokovnjak v gozdarski stroki je veliko peš prepotoval širni teren slovenjegraškega Gozdnega gospodarstva, saj je bil dolgoletni delavec taksacije.

Na svojih obhodih, ko še ni bilo cest, med tednom, je prespal v kmečkih izbah, pa tudi na skednjih, samo da je bil na varnem in pod streho. Veliko se je pogovarjal z ljudmi in v svojih zapisih ohranil marsikatero zanimivost iz življenja v preteklosti. Matevž je ob svojem delu tudi pridno fotografiral vse, kar se mu je zdelo zanimivo. Morda je ohranil kaj, kar v naravi že dolgo ni več. Pridno pa je zbiral tudi panjske končnice, o katerih bo izšla knjiga.

Kot avtor je imel še veliko načrtov, sedaj pa je že tri leta zaradi kapi nepokreten. Želimo mu, da bi se mu zdravje izboljšalo. »Ko bi mogel vsaj hoditi in brati, bi mi bilo dosti lažje,« mi je potožil s solzami v očeh. Vesel je vsakega obiska.

Naj še povem, da je Matevž rešil marsikatero starino, ki bi jo mladi ob prenavljanju poslopj gotovo vrgli v peč. Panjske končnice in morda še kaj, je razstavljal v slovenjegraški galeriji. Le kaj naj mu rečem v tolažbo? Matevž, veliko lepega in plemenitega si storil v življenju, le redki pa na starost uidejo takšnemu ali drugačnemu križu trpljenja in s tem se moramo sprizjantiti.

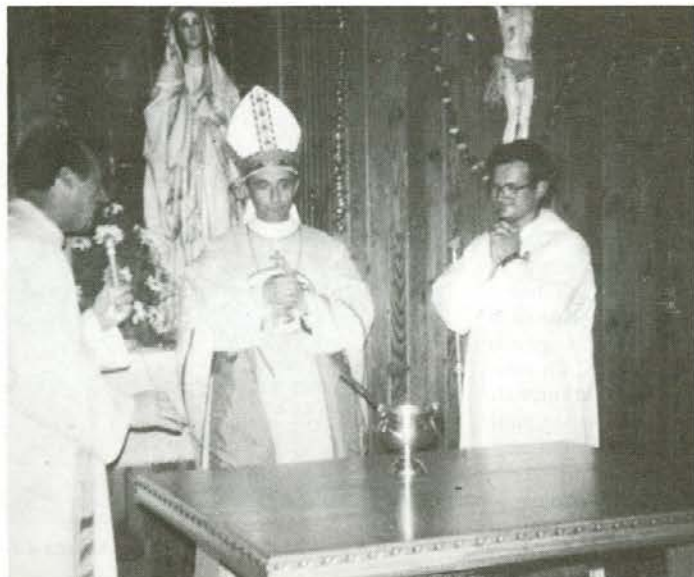
Ludvik Mori

LEPO DOŽIVETJE

Na praznik, 25. junija smo se zbrali avtorji knjige »k srcu« in svečani promociji ob izidu knjige. Kaj takšnega človek doživi redkokdaj. 20 se nas je zbralo, iz vseh koncev Slovenije. Upokojenci iz 15 društev smo prispevali svoja dela v prozi in poeziji. Vsi, ki gojimo ta konjiček, smo se med seboj spoznali. Pevski zbor društva upokojencev Maribor Center nam je poleg zdravljice zapel še dve pesmi. Omenjeno društvo je izdalo to knjigo v samozaložbi, tako da je vsak avtor prispeval svoj delež za stroške tiska. Nato nam je pisatelj Janez Švajncar čestital k našim prispevkom v knjigi. On je lektoriral naša dela in strokovno vodil in pomagal k izidu knjige. Pisal je lepo uvodno besedo. Tajnik republiške zveze društva upokojencev gospod Ciglič nam je tudi spregovoril nekaj spodbudnih besed in nam zaželel še veliko uspeha za nazaj. Društvo upokojencev Maribor Center goji pod vodstvom gospoda Zmaga Rafolta pestro kulturno dejavnost in izdaja knjige in kasete. Višek proslave pa so bili svečani trenutki, ko smo pred polno dvorano brali vsak svoja dela. Zahvalili smo se vsem, ki so pomagali pri izdaji knjige, nato smo ob kavici in dobri kapljici kramljali do odhoda domov vsak s knjigo v žepu. Za nas ljudske pisce je bilo to nepozabno doživetje. Načrtujemo še več takšnih knjig, ki so najprimernejše darilo za jubilejne priložnosti, obletnice. Lepa knjiga je spomin trajne vrednosti.

Jože Krajnc

Blagoslov oltarja 1988

Procesija 30. maja 1993

PRI MARIJI OB BISTRICI

Naj mi bralci dovolijo, da v našem glasilu predstavim mlado svetišče, kjer se ob Bistriški Mariji v prošnjah in zahvalah že dvaindvajseto leto zbirajo verni ljudje. Letos je bilo žegnanje prvič polepšano s procesijo.

Naraščanje duhovnih poklicev v prejšnjem stoletju je dovoljevalo, da so se iz velikih pražupnij ustanovljale manjše, ki so vernim ljudem omogočale lažjo udeležbo pri bogoslužju, posebno še v hribovitih predelih, kjer so verniki tudi po več ur pešali do farne cerkve. Tako je tudi leta gospodovega 1787 podružniška cerkev sv. Simona in Juda na Pernicah postala samostojna fara, ki se je odcepila od ostriške. Leta 1891 je postala samostojna fara na sosednjem vrhu sv. Jernej nad Muto.

Ko so leta 1919 zaradi plebiscita, kot mnogo drugih župnij, polovili tudi obe omenjeni fari, ki sta vsaka zase šteli več sto duš, je razumljivo, da je za dušnega pastirja bilo premalo posla in dohodkov, če župnija ni imela kmetije (pernice), kjer so se župniki bajžali tudi s kmetovanjem ter poučevali otroke osnov pisanja in branja menda največ ob nedeljah kar v cerkvi, pozimi pa v mežnariji, in to vsaj dotlej, dokler ni država nastanila učitelje.

Zaradi zgoraj opisanih dejstev in vse manjšega števila prebivalstva in tudi zaradi lažjega dostopa, so po drugi svetovni vojni osnovno šolo Jernej (Branik) prestavili v dolino Bistrice, v privatno hišo, kjer je svojčas bila gostilna in trgovina. Ker so bili prostori za sodobno šolo manj primerni, so kmalu v bližini začeli graditi novo šolo, ob njej pa še postavili spomenik padlim borcem na področju jernejske fare. Kot prej v stari šoli, so se tudi v novi šoli zbirali na sestankih ljudje obeh bregov Pernic in Jerneja.

Ljudje doline Bistrice in obeh bregov, ki so imeli daleč od farne cerkve, so na tihem sanjali, da bi tu kje nastalo bogoslužno središče, in ta želja se jim je pred enaindvajsetimi leti uresničila, ko je župnijski svet na pobudo g. dekana Antona Šeruga odkupil to privatno hišo ob šumeči Bistrici. Čeprav ta hram stoji na manj primerni lokaciji preblizu ceste, so verni ljudje iz doline in drugod pridno začeli preurejati to svetišče v bogoslužne namene in je sedaj kraju v ponos. S primerjavo z mestom se za ta redko naseljen kraj trikrat mesečno zbere k bogoslužju kar precej ljudi.

Ob vsem tem, da je svetišče že sedaj mikavno urejeno z nameščenim zvončkom, ki vabi k bogoslužju, imajo župljani in ključarji skupaj z g. dekanom v načrtih še nove dopolnitve. Z zaupanjem se obračamo k bistriški Mariji, da nam bo še naprej stala ob strani in nas varovala tudi pred ekološkimi katastrofami.

Ludvik Mori

Utrip iz Raduš

Dolina Raduše se prične pod Kozjim hrbtom in se razprostira po dolžini 3,5 km proti Slovenj Gradcu, konča pa se pri Mežviku. Spada pod KS Stari trg. Po dolini se vije reka Radušnica, vzporedno z asfaltirano cesto, katero so asfaltirali leta 1977 in nekaj let pozneje še napeljali telefon. Pred 41 leti so postavili še gasilski dom in zbrali prvo desetino gasilcev in v teh 41 letih jih vedno pomlajujejo. Imajo tudi mladinsko in pionirsko skupino. Nakupili so si potrebno gasilsko opremo, letos pa so dobili še gasilsko cisterno.

V gasilskem domu se vrstijo razne prireditve: pustovanja, proslave ob dnevu žena ali ob materinskem dnevu, vrtno veselice ali krajevno praznovanje skupaj s Starim trgovom, igre brez meja, tekmovanje gasilskih skupin, tekmovanje koscev in grabljic itd.

Delavske hiše še vedno rastejo ob cesti, po kateri hodijo krajani v Slovenj Gradec v službo na razna podjetja. Kmetije, večje ali manjše, pa se razprostirajo v višjih predelih in se bavijo z govedorejo in proizvodnjo mleka, s katero so pričeli pred 32 leti. Kmet Franc Slivnik (Avtman po domače) je pričel s ko-

njem voziti mleko in ga je zbral prvič 50 litrov. Potem je količina mleka naraščala in po 12 letih je konja zamenjal s traktorjem in je dosegel količino mleka 3300 litrov na dan tako, da ga je moral dvakrat pobirati, da ga je lahko odvezel vsem. Zadnjič ga je peljal 31. aprila letos. 32 let se je žrtvoval v lepem in slabem vremenu za raduške kmete in mlekarne. Zato se mu v imenu vseh kmetov lepo zahvalim za njegovo vestno delo, katero je opravljal vsa ta leta. Sedaj si je uredil doma mlečno zbiralnico in se še naprej trudi z nami.

Sredi maja letos je Slivnikova hčerka Mija in njen mož Marjan Vornšek odprla še trgovino in mini bar ter s tem še bolj popestrila ta kraj.

Raduše šteje 57 hišnih števil in ima 2233 prebivalcev. Ljudje so tu pridni, delovni in radi dobre volje. Ustanovili so tudi moški pevski zbor, trgovec Vornšek pa ima tudi svoj ansambel in je večkrat veselo.

V Radušah pa so še tudi nekatere zgodovinske znamenitosti, kot najdebelejša Bošnikova smreka, ki meri premera in je visoka 45,1 m. Drugi znamenitosti sta še prazgodovinsko gradišče nad kmetijo Hrastnik, ki so ga odkrili leta 1978 in ga uvrščajo v 15. stoletje. Tu sameva tudi cerkev sv. Lovrenca, o ka-

teri se pozneje ni več slišalo. Upostošili so jo Turki. O nekakšnem gradišču pa pričajo še vidne razvaline in jarek, skopan okrog njih, blizu Smrčunove kmetije v tistem kotu. Tu so se baje branili pred Turki v letih 1476.

Z marljivim in vestnim delom se tudi Raduše razvijajo, saj so skoraj vse kmetije obnovljene. Z dobro voljo gre vse naprej.

Mihaela Lenart

NAŠI JUBILANTI

Meseca avgusta praznujejo:

10 LET DELA
Matjaž ŠAVC, TIS Pameče

20 LET DELA
Srečko URŠEJ, GO Mislinja
Slavko POBERŽNIK, TIS Pameče

30 LET DELA
Ivan OBRETAN, GO Črna

Pohod na Komel — obujanje slovenskih korenin

Če se prijaviš za pohod, pravočasno prisopihaš na avtobus, se vključiš v kolono pohodnikov, se lahko prijetno in lepo imaš, nikoli pa tako imenitno, kot sva se imeli midve s Pavlo, ki sva na pohod zamudili dobri dve uri.

Jutro se je začelo z dežjem in meglo in Pavlin sin je bil edini, ki je verjel, da iz slabega jutra lahko nastane lep dan. Pa je bilo tako. Staro katricico sva vpregli in greva dogodivščini nasproti, čeprav je še nisva slutili.

Čez mejni prehod nobenih posebnosti, nekaj metrov naprej pa začnejo mene obhajati dvomi: Kaj, če ne bom poznala več poti? Kaj če zaideva? Da ne bo nobenega več, nama je bilo jasno, da pa ob hiši, kjer so pohodniki lani startali, tudi nobenega avta ne bo parkiranega, to pa je bilo malo čudno. Pa se pripeljeta lastnika hiše, starejša gospa in gospod, od maše domov in na vprašanje: »Kje se gre na Komel«, odgovorita: »Saj greva tudi midva, kar za nama bosta lahko peljali«. Potem čez nekaj časa lastnik pride sam: — »Žena si je premislila«, pravi. Torej gremo! Mimo Pliberka po cesti, ki pelje k zadruzi in odcep desno. Pot nas serpentinasto vodi nekam proti vrhu, približno na sredini poti prva ovira: na ovinku se je zagozdil avtobus. Stojimo. Peljemo naprej, ovira je odstranjena, šoferju smo vlili malo korajže za nadaljevanje po res nevarnih ovinkih. Pripeljemo do gostilne »Pistotnik«. Tu je bil start za tiste, ki ne zmorejo cele poti. Brunarica, častitljive starosti, ozaljšana s cvetjem. Govorica povsod slovenska. Neverjetno! Toda gremo že spet dalje. Do spomenika, kjer je že potekala maša za 12

padlih partizanov, kateri so med NOB padli pri »Apovniku«. Cerkevni zbor poje zelo ubrano, toda tisoč obiskovalcev seveda ni vseskozi pri miru, saj vsi iščejo senco, ker sonce neznosno pripeka. Poslušam pesmi in govor župnika in zvem, da je bil spomenik 1976. l. razstreljen in so nato ZZB Koroških borcev postavili novega. Potem še govori predstavnikov ZZB in drugih uglednih ustanov in pihalni godbi iz Žalca in Cerknice (ti so bili še posebej zanimivi s širokokrajnimi črnimi klobuki in črnimi čevlji ter belimi srajcami), začneta s koncerti. Spodaj pri mizah že pečejo klobase (zasoljeno drage za slovenske žepe) in točijo pijačo. Midve pa srečujeva znanca in se pogovarjava. Potem se spravimo v senco na travo in se nam ne ljubi več veliko govoriti, ampak prisluhnemo naravi in kramam, ki se pasejo v bližini. Avstrijci so res trgovci, znajo izkoristiti vsako priložnost za zasluzek: tu »gara« kar cela družina, dobrote pa so pripeljali s kombijem. Čisto »zelen« mulček že vneta šteje šilinge in jih daje v blagajno in manejo si roke ob dobičku, ki je kljub visokim cenam kar dober. Saj vsakemu preveč diši, da bi se uprl vonju pravkar pečenih pečenic.

Zabava gre proti koncu. Najin vodič pravi, če se bova tudi doli peljale za njim. Ker nimava nič proti, se ustavimo pri »Pistotniku«, kjer se čuje lepa slovenska pesem na dvorišču. Prisedeva in pritegneva. Ne moreva se načuditi, kako je še ohranjena tam naša pesem, ko pri nas včasih dobiš občutek, da počasni pozabljam, kar so nam položili v zibel-

Utrinek s poti na Komel — Foto: Milena Cigler

ko. Naša mladina sigurno ne zna več ali toliko narodnih, morda pa smo krivi tudi starši, ker jim nismo privzgojili veselja. O tem preišlujem in še o marsičem, ko nama v odmorih med petjem žena podpredsednika ZZB Koroških partizanov pripoveduje, kako so bili izseljeni in kako so jim medtem prodali kmetijo, pa so jo morali potem vrniti njim, Slovencem, prvobitnim naseljencem. Njihova pojača govorica mi zveni v ušesih in kar naenkrat mi je silno težko: narod smo, pretrgan na dvoje, tu nas tlačijo gospodarske težave, tam jih tlačijo tujci. Ali bomo preživeli? Smo dovolj vitalni? Če gledam te ljudi okrog sebe, ki tako ljubijo slovensko pesem, sem optimist. Naroda, ki ima tako globoke korenine, ni mogoče kar tako iztrebiti.

Milena Cigler

DRUŽINA BREZNIK IZ PAMEČ

KDOR POJE, V SRCU SLABO NE MISLI

Le kdo ne pozna družine Breznik iz Pameč pri Slovenj Gradcu? Njihova pesem jih spremlja iz roda v rod. Pregovor pravi: »Komur so vile rojenice že v zibelki položile veselje do petja, tega pesem spremlja vse življenje!«

In tako je tudi z družino Breznik. Oče in dedek Viktor Breznik je kar 38 let igral pri ansamblu »Štirje kovači«. In kot vemo, so Štirje kovači ansambel, ki je znan širom sveta.

Ko pa se je Viktor poslovil od aktivnega igranja, se je še bolj posvetil petju v svoji družini. Vokalni kvintet družine Breznik deluje že 17. let. Pojejo vse pesmi, najraje pa pojo naše, lepe ljudske in narodne pesmi, katere pri nas Slovencih kar preveč tonejo v pozabo. Zato pa družini Breznik tako radi prisluhnemo. Nastopajo na raznih prireditvah doma, pa tudi izven naših meja. Vsi člani družine Breznik pa so tudi cerkveni pevci v domači pameški cerkvi. Tako se njihovo petje resnično razlega povsod in vselej mu ljudje z veseljem prisluhnejo. Da pa bi tradicija petja v njihovi družini ostala, naprej še svoje mlade glasove pridno trenirajo tudi že vnučki. Tako jim res nikoli ni dolg čas in je petje in veselje vselej pri hiši. To pa je tisto, kar nam Slovencem vedno bolj manjka.

Zato bi bilo zelo lepo, če bi bilo še več takih družin, kot so Breznikovi iz Pameč pri Slovenj Gradcu. Izdali so tudi svojo kaseto. Kdor rad poje, je v srcu večno mlad in srečen. Taka je tudi družina Breznik. Naj vas in nas še dolgo let razveseljujejo!

Viktor Levovnik

Na praznovanju gasilcev v Mislinji je spregovoril predsednik GD Mislinja Maks Križovnik

GASILSKA ZVEZA SLOVENIJE JE DRUŠTVU OB JUBILEJU PODELILA POSEBNO PRIZNANJE PLAMENICO 1. REDA.

MOŠKI PEVSKI ZBOR »LIPA« RADUŠE

Moški pevski zbor Lipa Raduše je bil ustanovljen 13. 2. 1986 pod vodstvom pevovodje Anice Meh. Sedaj šteje 10 članov. Sodeloval je na raznih proslavah, občnih zborih, pevskih revijah »Koroška poje«, na pevskem taboru v Stični. Ob 5. obletnici obstoja je priredil samostojni koncert v Podgorju s sodelovanjem MPZ Sele.

Sodelovali so tudi pri več revijah gasilskih pevskih zborov Slovenije in bili tudi gostitelji teh zborov v Slovenj Gradcu.

Prejeli so mnogo pohval in priznanj. Ohranjajo lepo slovensko narodno tradicijo ob sv. treh kraljih in potem iz zbranih prispevkov s sovaščani priredijo zabavni večer »Kraljevanje«.

Prva leta so se samostojno financirali in zbrali sredstva tudi za nov harmonij. Pet let so imeli urejen pevski prostor pri Avgustu Gaberšku, sedaj pa zbor vadi na kmetiji Petra Popiča v Radušah s pevovodjo Leom Mravljakom. Vključeni so v Kulturno društvo Podgorje.

Težave so predvsem finančnega značaja, iščejo sponzorje. Odslej jim je že priskočila na pomoč prodaja pohištva »Sonček« iz Šentjanža in tudi »Nova oprema« Slovenj Gradec.

Mihaela Lenart

90 LET GASILSKEGA DRUŠTVA MISLINJA

Leta 1903 po velikem požaru v Slovenj Gradcu ustanovili Gasilsko društvo tudi v Mislinji — Skrb za izobraževanje članov — Podelili republiška in občinska gasilska priznanja

Po velikem požaru v Cerkvni ulici v Slovenj Gradcu leta 1903, kjer je pri gašenju požara sodelovala Pergerjeva požarna bramba žage Mislinja, so se v Mislinji odločili, da ustanovijo gasilsko društvo. Ustanovitelj gasilskega društva v Mislinji je bil takratni župan občine Mislinja Franc Planinšec, kmet iz Šentilja pri Mislinji. Na ustanovnem občnem zboru so se zbrali krajanje raznih poklicev, med njimi pa tudi okoliški kmetje in tako gasilsko društvo tudi ustanovili. Za načelnika takratnega gasilskega društva pa so izvolili Franca Planinšca.

Začetki dela gasilskega društva v Mislinji so kmalu obrobdili sadove, v gasilske vrste pa so prihajali novi mladi člani. V želji, da bi kar najbolj aktivno sodelovali v požarih in drugih nesrečah, so najprej kupili novo batno črpalko, z gravirano letnico 1890 ter nov vprežni gasilski voz. Ker je v letih prve svetovne vojne odšlo veliko članov društva na fronto, je gasilska četa v Mislinji delovala bolj oslajbljena s starejšimi člani.

Leta 1921 se je četa gasilcev pomladila, še isto leto pa so pri cerkvi sv. Ahaca zgradili leseni gasilski dom. Leta 1938 se je članstvo v gasilskih vrstah ponovno povečalo in tako so pričeli razmišljati o gradnji večjega gasilskega doma. Leta 1938 so začeli z gradnjo večjega gasilskega doma, povečalo se je članstvo, to leto pa je društvo prejelo tudi prvo motorno brizgalno ILO 600, za katero sta finančna sredstva prispevala takratna Okrajna gasilska župa Slovenj Gradec in občina Mislinja.

Med NOB je gasilsko društvo Mislinja utrpelo veliko škodo pri uničenju arhiva, okupatorska vojska je odpeljala novo gasilski voz, partizani pa so odvzeli gasilske uniforme. Društvo je ponovno oživelo po letu 1945, ko je bilo okrepljeno z novimi mladimi člani in tako se je društvo pričelo ukvarjati na kulturnem področju, kjer so med drugim naštedirali igro GUZEL, z njo pa gostovali v okoliških krajih.

Okoli leta 1950 pa so v gasilsko društvo pričeli včlanjati tudi ženske, med katerimi so bile: Anica Rozman, Malčka Flogie, Martina Jošt, Jerka Polenik, Marija Pörš, Ema Makovšek, Sabina Gros in Anica Iršič. Iz bogato urejene kronike, pri kateri ima nedvomno veliko zaslug Anton Flogie lahko razberemo, da je iz leta v leto društvo napredovalo, dograjen je bil prizidek h gasilskemu domu, gasilska desetina žage se je priključila h gasilskemu društvu, ki je prevzela hkrati tudi novo motorno brizgalno Sora. Leta 1966 je društvo prejelo nov tipiziran gasilski orodni avtomobil TAM-2000. S prostovoljnimi delom in pomočjo kmetov in delovnih organizacij je bil dograjen h gasilskemu domu sušilni stolp. Velika pridobitev za društvo pa je bila ob prevzemu gasilske avtocisterne TAM-5500, nabava motornih brizgaln Tomos, Magirus in Honda. Tako lahko zapišemo, da je vozni park gasilcev v Mislinji bogat in nanj so gasilci ponosni. Tudi ureditev UKW zveze je za delovanje gasilcev izrednega pomena.

V vseh letih pa je gasilsko društvo v Mislinji posvečalo veliko pozornost izobraževanju svojih članov. Kar okoli 103 članov gasilskega društva Mislinja ob svojem pomembnem jubileju 90-letnici veselo zrejo na svojo dolgo prehojeno pot. Ob sklepu svojega praznovanja so desetim najbolj zaslužnim članom podelili republiška priznanja, pet članov pa je prejelo priznanja občinske gasilske zveze.

F. JURAČ

Udeležili smo se kmečkih iger

V soboto, 3. julija 1993 so v vasi Zibika v občini Šmarje pri Jelšah potekale VII. kmečke igre podeželske mladine. Organizator tekmovanja je bil tokrat Aktiv mladih zadrušnikov Pristava iz šmarske občine, kot drugouvrščeni na lanskih igrah v Podgorju pri Slovenj Gradcu. Aktiv mladih zadrušnikov Slovenj Gradec je namreč lansko leto že drugič zapovrstjo zasedel 1. mesto in tako je bila letos organizator prireditve drugouvrščena ekipa iz Pristave.

Med 23 ekipami iz cele Slovenije so bile tudi tri iz Koroške in sicer Društvo podeželske mladine Slovenj Gradec, Prevalje in združena ekipa iz Dravograda in Radelj ob Dravi. Ekipa so spremljali tudi navijači, tako da sta na pot krenila dva avtobusa.

Dopoldan smo se ob 10. uri zbrali na kmetiji JAKOPINA v Sopotu (Olimje). Tam smo izžrebali startne številke in se podkrepili z dobrotami, domače kmetije. Nato smo si skupaj ogledali znan samostan z lekarno, ki je po starosti tretja v Evropi (za Parizom in Dubrovnikom). Ogledi so bili organizirani še na dveh kmetijah. Naša skupina je obiskala

Kosec Slavko Sedovnik in grabljica Lenka Legner, člana slovenjegraške ekipe

kmetijo Ježovnik, kjer rede damjake in goje šampinjone, ukvarjajo pa se še s kmečkim turizmom.

Po teh ogledih v Olimju smo se z avtobusom napotili nazaj proti vasi Zibika, kjer so se kmečke igre tudi odvijale. Kosilo je bilo za ekipe (vsaka je štela 8 članov) organizirano na bližnjih kmetijah, za ostale udeležence pa v gasilskem domu.

Ob otvoritvi iger so se ekipe predstavile s posebnostmi svojega kraja — Idrijčani z rudniško uniformo in kleklji, Ribničani s krošnjo, Tolminci s planšarsko nošo, Trzičani z gorenjsko nošo in tudi naše ekipe so imele fanta in dekle (glasbeni duo) oblečen v značilno nošo naših dolin. To je ekipam prineslo dodatnih 30 točk.

Ekipa so se pomerile v 6 disciplinah: košnji, grabljanju, sestavljanju voza lojternika, peki pletenic, konjskih dirkah in glasbenem duu. Pravila iger so bila znana že ob razpisu le-teh, komisije pa

so jih pri ocenjevanju korektno upoštevale.

Medtem, ko so se v igranju in petju predstavile glasbene dvojice, so se tričlanske skupine tekmovalcev že pomerile v sestavljanju voza. Važen je bil seveda čas in to, da je vsak del na pravem mestu in pripravljen za nakladanje tovora.

Istočasno je potekala tudi izdelava pletenic. Tekmoval je par, tako da je fant zamesil testo (ki je na vročem soncu kar prehitro vzhajalo), dekle pa je izdelalo pletenico poljubne oblike, vse skupaj v določenem času 45 minut. Pri oceni je odigrala vlogo predvsem oblika oz. težavnostna stopnja izdelave.

Za gledalce najbrž najatraktivnejše so bile konjske dirke. Bližnji rejci so za to prireditve posodili 8 kobil, tako da je vsaka kobila tekmovala 3-kat. Tekmovala sta lahko fant ali dekle, večča jahanja, kobile pa so izbrali z žrebom. Delovne, jahanja sicer malo vajene kobile so tekmovalci tako dobro vodili, da je vse skupaj izgledalo kot prave dirke.

Kot zadnji disciplini sta potekali še košnja in grabljanje. Kosec je moral v čimkrajšem času, čisto in v dobrem stilu pokositi parcelo 4,5 x 15 m, grabljica pa pokošeno travo prav tako v čimkrajšem času, čisto in v dobrem stilu pograbiti in zložiti v plast na koncu parcele.

In končne uvrstitve? Seštevek točk je ekipno prvo mesto ponovno prinesel domačinom — skupini iz Pristave, druga je bila ekipa Hrastnik—Trbovlje, tretji pa Aktiv mladih kmetovalcev Pohorje.

Kaj pa Korošci? Društvo podeželske mladine Slovenj Gradec je osvojilo 7. mesto, Radeljčani 14. in Prevaljčani 16. Vsaka od teh ekip pa je dosegla po eno 2. mesto v posameznih disciplinah in sicer: Slovenjgradčani za izdelavo pletenice, Prevaljčani za košnjo in Radeljčani za sestavljanje voza.

Igre so vendarle samo igre! Njihov cilj gotovo ni samo tekmovanje, ampak tudi druženje in spoznavanje mladih cele Slovenije. Za to pa so imeli ta dan gotovo dovolj priložnosti. Danica ONUK

Ekipa Slovenj Gradca; v narodni noši in za glasbeni duo sta nastopila Majda in Srečko Krivonog, p. d. Lesnik

Naš obraz

Pesnik Oton Župančič je o svojem obrazu tako povedal: Pa se malo pogledjmo v ogledalo! se vprašajmo kdo smo iz vsakega ogledala zre v nas znani obraz. Smo to mi, se sprašujemo. Nekeč tako lep, zal obraz, ki je žarel od mladosti, sedaj zre iz ogledala v nas že marsikje zguban obraz, pod očmi koža nagubana. Smo to že res mi? Kako bi še radi zaklicali »Nakloni nam obraz še minljive mladosti, odstrani iz naših čel že zarezane gube!« Pa je nesporna resnica obraza v ogledalu. To smo mi. Vsako ogledalo je neizprosno odsev našega zunanjega jaza. Če priznamo ali ne, strmi iz njega naš obraz, in tudi vse tisto, kar tiči globoko v našem srcu. Ogledalo vsakič ponovno pove kdo smo, in nam brez prikrievanja dokaže kakšni v resnici smo.

Nekdo bo rekel, da se noče zadovoljiti z odgovorov zrcala. Tudi če jih razdrobimo na tisoče koščkov, nam govorijo isto resnico. In sprašujemo se dalje kdo, da smo? Tukaj spoznamo, kako kratka je naša pot. Ko smo še bili majhni, je bil naš cilj da moramo odrasti. Daleč za nami je že otroštvo, ki se še ga le bežno spominjamo. Mogoče je nam še v spominu, ko smo dolgosrajčniki tekali za materami, se jih držali za krila in se pri tem čutili najbolj varne. Le kdaj je vse to minilo? Kako, smo bili ponosni ko smo se prvič peljali z vlakom ali avtomobilom, koliko je doživel naš skriti svet! Mogoče se še iz otroštva tudi spominjamo svoje prve trme, jeze, žalosti, maščevanja. Spominjamo se prvih krivic, ki so jih nam storili. Pozabili smo, kdo jo je nam prizadel, pozabili tudi to, kdaj smo mi prvič komu prizadeli krivico. To je bilo v otroštvu, takrat, ko so še na naših obrazih cvetele rože srečnega otroštva. Pa, žal, minilo je vse prekmalu. Prišel je že čas, ko smo odraščali, vstopali v razne šole, se učili prvih črk materinega jezika. Težko in okorno smo izgovarjali prve črke, a sčasoma smo se privadili. Iz cmeravosti je se v nas počasi naselila mladost, ki je bila po svoje neugnana, vihrava. Zavedali, smo se že časa, da si bomo nekeč izbrali vsak svoj poklic. Čas je mineval, prihajali so novi dogodki. Včerajšnja vizija je bila še prihodnost, jutri pa bo že preteklost. V minevanju časa je vsak človek prikovan v preteklost. Sanjali smo, da bomo postali slavni, eni zdravniki v belih haljah, drugi filmski zvezdniki, tretji veliki poslovneži. Bomo dobili službe? Kaj si človek obeta od prihodnosti? Skrb je najedala srečo. Prihodnost je golo upanje — golo ugibanje. Mogoče pa se bodo naše sanje čisto obrnile. Sanje o zdravniških haljah bodo izpuhtele kot dim.

Naj se zgodi tako ali drugače, nihče na svetu nima pravice, da bi nam izpodkopaval načrte za prihodnost. Nam bo vse uresničilo ali izpodneslo življenje samo? Človek se ne sme sklicevati na usodo in usojenost. Postali smo drugačni, vase pogreznjeni, drugi zagrejnjeni, tretji veseljaki, ki jim življenje daje, kar so si želeli! Nekdo pa je vse življenje hlapec, njegova pot se je vila iz hleva v hlev in delo na polju, vročina, prah, vse to mu je oblikovalo življenje. Življenje je tako izjemen dar, da brž, ko se ga zaveš, ga razumno izkoristi! Prihaja jesen življenja. Le kako je mogoče, da smo toliko želeli, toliko pretrpeli! Radi bi, da bi nam bilo lepo, pa je čisto drugače. Zamorjenost na naših obrazih priča, da nismo srečni, da še vedno neka bojazen gloda našo vest. Sprašujemo se kdo smo, kam gremo.

Viktor Levovnik

Mojca Obretan in Drago Čas sta se v Zibiki na kmečkih igrah prijetno nasmejala ob pletenici

DELO, KI JE VREDNO POSNEMANJA

Društvo podeželske mladine Prevalje je izredno delavno in s prvimi uspehi dela se že lahko pohvalijo. Tako so pri Lipah v Sentanelu pripravili športno srečanje, na katerem so se pomerili v odbojki, košarki in nogometu. Sodelovalo je 6 ekip iz občine Ravne na Koroškem, zmagala pa je ekipa iz Strojanske Reke, za njo pa so se zvrstile ekipe iz Stražišča, Sentanela, Mežice in Črne na Koroškem. Zadnje mesto si je priborila ekipa iz Kotelj, ki je trdila, da pa bi v pitju piva gotovo zasedli prvo mesto. To bodo dokazali naslednje leto, ko bo Strojanska Reka organizator športnega srečanja, seveda pod pogojem, da bo športna disciplina pitja piva.

Osemčlanska ekipa podeželske mladine iz Prevalj pa se je udeležila tudi tekmovanja na kmečkih igrah v Zibiki pri Šmarjah pri Jelšah. 24 ekip iz cele Slovenije se je pomerilo v košnji, grabljenju, sestavljenju voza, pletenju pletenic, v konjskih dirkah in v glasbenih točkah. Drugo mesto so dosegli v košnji, za kar so prejeli pokal, praktično nagrado in priznanje.

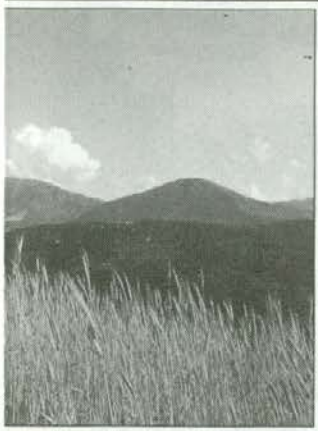
Mimogrede pa naj še povemo, da bodo člani društva podeželske mladine iz Prevalj letos prvič sodelovali na že 38. tradicionalnem tednu v Črni na Koroškem in se tudi tu predstavili s kmečkimi igrami. Z njimi bodo sodelovale tudi članice društva kmetice iz Prevalj, ki bodo pripravile razstavo DOBROTE IZ KRUŠNIH PEČI, na stojnicah pa bodo kmečke specialitete tudi prodajale.

F. J.

V okviru turneje po Sloveniji je slovensko Kulturno društvo pri župniji Sv. Gregorja Velikega — folklorna skupina Soča — iz Hamiltona v Kanadi pripravila in izvedla folklorni nastop pred slovenjeograško cerkvijo in s tem vrnila obisk oktetu Lesne.

Foto: Franc Prošt

MEŽIŠKA DOLINA

FOTOMONOGRAFIJA MEŽIŠKA DOLINA

V Koroški osrednji knjižnici dr. Franca Sušnika na Ravnah na Koroškem je bila v sredo, 28. julija tiskovna konferenca ob izidu fotomonografije Mežiška dolina. Knjigo je izdal izvršni svet skupščine občine Ravne v 6000 izvodih, založilo pa Časopisno založništvo podjetje Voranc iz Raven.

Avtorji so v tem projektu dali umetniški fotografiji prednost pred besedilom. »To je knjiga o geografski, časovni in dejavnostni popolnosti Mežiške doline,« je med drugim dejal prof. Janez Mrdavšičič, ki je tudi avtor besedila. Večino fotografij je posnel prof. Milan Pajk iz Ljubljane, nekaj pa jih je prispeval Tomo Jeseničnik. Oblikovno podoba ji je dal arhitekt Edi Koraca, ki jo je razdelil na dva tematska dela: uvodni del je besedilo prof. Mrdavšičiča, opremljeno s fotografijami iz arhivov, v drugem delu pa fotografije prikazujejo naravno lepoto, kulturno krajino in posebnosti. Vse to je urejeno in lepo zbrano na 132 straneh knjige formata 25 krat 28 cm.

Knjiga je bila predstavljena javnosti nekaj dni pred srečanjem slovenskih državljanov pri Najevski lipi, kjer si so jo tudi oni lahko ogledali.

Ida ROBNIK

PRISPEVKE
POŠLJITE
NA UREDNIŠTVO

Šranga v Starem trgu

JURETU SO POSTAVILI ŠRANGO

Ko je Jure Rotovnik z Legna spoznal z Heleno Mlinšek iz Gmajne pri Slovenj Gradcu, sta se njeni srca tako združili, da je Jure sklenil, da bo Heleno odpeljal pred matičarja in pred oltar, kjer si bosta kot ženin in nevesta izrekla tisti odločilni »DA«. Tako se je tudi zgodilo. Ko so za Juretovo namero zvedeli fantje iz nevestine domače vasi, so si dejali: »Ne boš je kar tako odpeljal, zanj boš tudi nekaj odšel...« In res, postavili so mu šrango in barantanja za nevesto seveda ni manjkalo. Ko pa sta Jure in Helena hotela opraviti še cerkveni poročni obred v starotrški cerkvi, so Juretu tu postavili še drugo šrango člani Turističnega društva iz Vuhreda. Tudi na tej šrangji ni manjkalo barantanja in ženin Jure (na sliki) je v rokah že držal denarnico, iz katere je moral plačati zahtevano odkupnino. Foto: F. Jurač

INVALIDI NA URŠLJI GORI — Kar okoli 600 invalidov iz vseh štirih koroških občin pa iz občine Velenje in Mozirja se je ob lepem sončnem in vročem nedeljskem dopoldnevu zbralo letos že devetih na svojem srečanju na Uršlji gori. Na srečanju so si invalidi vedeli veliko povedati, izmenjali so izkušnje in izmenjali nova spoznanja. Na sliki: Invalide je Uršlja gora z veseljem sprejela. Foto: F. Jurač

OGLASI TUDI V VIHARNIKU

CILKA ZALOŽNIK

1910—1993

Nemo in tiho kot je bilo njeno življenje smo se zbrali na vitanjskem pokopališču, kjer smo se poslovili od Cilke Založnik iz Pake nad Vitanjem. Težke in turbozne besede slovesa, ko se zaveže, da se poslavlja od matere, skrbne babice in nad vse dobre sosede. Takšna je bila pokojna Cilka, saj je bila njena življenjska pot vseskozi težka in trda. Ko ji je 9. decembra 1910 leta pri kmetu Stetretu v Ljubnici stekla življenska zibel, ji je že takrat bilo zapisano, da njena življenska pot ne bo lahka. Ko je bila stara štiri leta, ji je umrl oče, po treh letih očetove smrti pa ji je umrla še mama. Ni še bila stara sedem let, ko je že morala od doma. Šla je služiti k kmetom. Vse dotlej, dokler ji delovne moči niso dopuščale je morala pasti živino, zlasti pa je v planino gonila past ovce. Zgodaj je vstajala in pozno je odhajala spat. Ko je že nekoliko odrasla je morala prijeti za vsako delo pa naj si je bilo tako

težko. Na kmetih kjer je del svojega življenja preživela kot dekla je trpela in garala. Na svojem hrbtu je iz strmih pohorskih njiv v košu nosila prideleke in potem tudi ni čudno, da je bilo njeno telo izmučeno in od težkega dela upognjeno.

Nikoli in nikdar ji ni bilo pretežko delo, ki ga je vse življenje opravljala. Kot mati samohranilka je s skromnim zaslužkom lepo skrbela za svojo hčerko Anico in ji vse življenje vlivala delovne navade, kar je za njo največja materina dota.

Ko pokojna Cilka ni mogla več delati in, ko je opešalo njeno izmučeno telo, so za njo lepo skrbeli njena hčerka Anica in njeni vnuki. Vračali so ji materinsko skrb in ljubezen. Čeprav bi Cilka še tako rada živela med njimi, je bila bolezen močnejša in morala je umreti. Zdj počiva na vitanjskem pokopališču kamor z njene domačije sega lep pogled. Ljubila je zemljo in v njej se naj mirno spočije.

F. Jurač

ŠTEFANU DVORJAKU

V SPOMIN

Lošperski Štefan, kot so ga domačini radi klicali je bil dober tudi kot sosed. Vsakomur je rad pomagal, saj se je zavedal, da je bilo njegovo življenje trdo in težko. Ker njegova kmetija ni dajala dovolj za preživljanje, si je moral iskati dodatni vir dohodka. S konji je iz pohorskih in javorskih gozdov prevahal les in konji so mu v življenju veliko pomenili.

Ko se je pokojni Štefan pred več kot pedesetimi leti poročil z Sedovško Micko, se jima je v zakonu rodilo pet deklet. Vse pa sta vzgojila v poštene in pridne, za svojega naslednika pa je Štefan določil najmlajšo hčerko Agico.

Pokojni Štefan pa je bil tudi dober pevec in ljubil je slovensko pesem. Nič kolikokrat se je na Lošperski kmetiji zbrala družina ob večerih, ko so ubrano zapeli. Zato tudi ni naključje, da so vitanjski pevci pokojnemu Štefanu ob mrtvaškem odru zapeli v slovo tisto pesem Gozdič je že zelen, ki jo je tudi sam rad prepeval.

Takšnega kot smo Štefana poznali, ga bomo ohranili v lepem in trajnem spominu.

F. Jurač

RUDOLF MERZDOVNIK

1913—1993

V soboto, 3. julija nas je globoko pretresla vest, da je nenadoma prenehala biti srce plemenitemu možu, očetu, dedku in pradedku ter dobremu krajanu RUDOLFU MERZDOVNIKU — Muševemu Dolfu.

Pokojni Dolf se je rodil pred 80 leti na Ješovski domačiji, kot sin številne družine, saj je imel še pet bratov in tri sestre. Njegova življenska pot ni bila lahka, saj je bilo na kmetiji potrebno veliko delati, da so se lahko preživljali na tem strmim pobočju. Ko je njegov oče kupil še Muševo kmetijo, so se preselili v Dovže. Ko se je pričela druga svetovna vojna, je bil ujet v Celju, okupator ga je odpeljal v ujetništvo v Zahodno Nemčijo. Zanj so se začeli hudi časi, veliko je moral pretrpeti po zaporih in taboriščih. Po vrnitvi iz ujetništva se je nekaj časa zatem aktivno vključil v partizane ter bil vse do konca vojne velik borec za osvoboditev domovine in predan svojemu narodu. Leta 1945 se je vrnil domov. Našel si je svojo življensko sopotnico Minko ter se leta 1947 z njo poročil. V zakonu se jima je rodilo šest otrok, ki sta jih skupno vzgajala v pridne in poštene državljane, saj so živeli v izrednem sožitju v družini, kakor malo kje.

Zato je zadnje slovo toliko težje, saj smo ostali brez moža, očeta, dedka ter pradedka, krajan in brez soseda in dobrega prijatelja. Bil je dober psovod, saj ni poznal besede »ne«. Pomagal je vsakemu, kolikor je mogel, po svojih močeh. Bil je aktiven na vseh področjih, saj je tudi preko trideset let služboval v cerkvi sv. Urha v Dovžah. Opravljal je vsa dela kot ključar vse do svoje smrti, zato ga je sv. Urh poklical k sebi ravno ob praznovanju svojega goda.

S svojim delom in trudom je veliko doprinesel k razvoju gasilske organizacije. Gasilsko društvo Dovže ga je leta 1980 odlikovalo z visokim priznanjem častnega člana društva.

Poleg tega pa je prejel tudi visoka republiška in občinska priznanja, ki jih je s ponosom nosil na uniformi.

V tolažbo pa si štejemo, da bomo njegovo delo posnemali in tako nadaljevali njegov spomin.

Dragi Dolf, za vse tvoje delo in trud, in za vse, kar si dobrega storil, se ti iskreno zahvaljujemo.

Naj ti bo lahka slovenska zemlja in počivaj v miru!

T. U.

MILAN, PRAZEN JE TVOJ DOM

Inglijenkova domačija stoji v Zelovcu. Od tam je lep razgled po dolini, ki se razprostira daleč naokoli. Pridni kmetje, ki so si podajali roke iz roda v rod, nam pričajo, da se tudi na strmi, hriboviti kmetiji da živeti, če je v srcih pogum in dobra volja!

Tako je tudi naš pokojni Milan prevzel kmetijo od očeta ter pričel pridno, napredno gospodariti. Obnovljen hlev, prenovljena hiša, je bil dokaz dela njegovih rok s svojo pridno ženo Hedviko. Dva sinova, dve hčeri so bili sad njune ljubezni. Milan ni bil samo napreden

kmet, temveč je bil član godbe ZB Št. Janž vse od ustanovitve godbe. Torej se je vsestransko razdal. Bil je tihe narave, miren, v srcu pa tako dober do sosedov, do sočloveka. Pa se kruta usoda tako neusmiljeno poigra z njegovim življenjem. Zakaj se je to zgodilo, ne znam presojati, temveč recimo: Ne sodimo, da ne bomo sojenji!

Milan je bil star komaj 55 let, ko je zapustil svoje. Vse prerani grob naš spomni, da ga ni več med nami!

Ženi, otrokom, bratom in sestram, posebno pa vnukinjam, ki so dedka tako rade imele, izrekamo naše sožalje

Viktor LEVOVNIK

MOJ ROJSTNI KRAJ

Se vrnil bom v rojstni kraj, da našel tam bom mir, tam zame raj je bil nekoč, kjer bil sem mlad pastir.

Bom videl travnike zelene, po njih vesel sem se podil, obujal stare bom spomine, v mladosti tam sem srečen bil.

Kjer teko ti mlada leta, zdi se ti najlepši kraj, nanj te vežejo spomini, zato si še želiš nazaj.

V mladosti zvabi te tujina, da izčrpa ti moči, a na starost še pred smrtjo vsak si v rojstni kraj želi.

Ivan Hamun

ANTONU PIRNATU »JOŠLNOVEMU TONČU« V SPOMIN

Pesem znana po vsem svetu poje: Imel sem prijatelja, zvestega tovariša. Boljšega, zvestejšega, ne najdeš več širom celega sveta. Kruta smrt, mi ga je vzela. Samega v bridkosti, žalosti, obupu je pustila!

Kako resnična je ta pesem, kako globoko je njeno sporočilo, ki govori o dobrem človeku, prijatelju in zvestem tovarišu, vemo sedaj vsi, ki so 4. julija 1993. leta izgubili najboljšega prijatelja, soseda, očeta in moža Antona Pirnata, »Jošlnovega Tonča« z Brdinj pri Kotljah.

Komaj 7 mesecev je trajal njegov težki, obupa in bolečin polni boj z najstarejšo boleznijo današnjega človeštva.

15. decembra 1992 je šel k zdravniku, v nedeljo 4. julija 1993 je umrl. V torek 6. julija smo ga na hotuljskem pokopališču pokopali. Rajni Tonč je bil rojen 3. januarja 1929 v Otiškem vrhu pri Dravogradu.

Vse svoje življenje je delal, trpel in garal. Z Vrhnjakovo Micko, s katero se je poročil leta 1954, sta v srečnem zakonu skupaj preživela 39 let, 5 let pri Vrhnjaku, dvajset let v baraki, ki sta jo kupila in jo postavila na Jošlnovem, kjer sta dobila zemljo. Zgradila sta lepo, novo, sodobno hišo in hlev. Hiša je bila zgrajena šele pred dvema letoma. Sedaj, ko bi lahko uživala in se veselila življenja in v miru premišljevala o vsem trpljenju in odrekanju, ki sta ga morala v življenju prestopiti, je smrt končala vse.

Tonč je bil izredno prijazen, razgledan, deloven, ljubeč in dober mož, najboljši sosed in prijatelj, uspešen sadjar in še uspešnejši čebelar. Vsi njegovi, sinovi, snaha, vnuki, brata, sestra, sosedje in vsi znanci in prijatelji, ga bomo zelo pogrešali.

Naj ti bo slovenska zemlja, ki si jo imel rad, lahka!

Rok GORENŠEK

V SPOMIN IVANKI KALIŠNIK 1933—1993

Končno je žarek sreče posijal v njeno življenje, ko je srečala mladeniča svojih let. Vendar se je usoda kruto poigrala in ga ji je vzela. Njeno bolno srce in duša sta se oklenila sina, ki ji je ostal. Počasi so se rane zacelile in ko se je leta 1959 poročila s Pavlom, so se ji približali lepši časi. Družinica je bivala v Velenju, kjer je bil njen mož zaposlen v rudniku, čez čas pa so se vrnilo v njen rodni kraj Mislinjo. Mož je delal na gradbenem podjetju in nato na žagi. Ivanka pa mu je skrbno gospodinjala in skrbelo za otroke. Bila je rada dobre volje, kadar je le mogla, je zapela, saj je bila pesem bogata dediščina, ki so jo s seboj vedno nosili Tisnikarjevi otroci. Razdajala se je gospodinjiskim opravilom, vrtu in rožam in ob tem pozabljala na težave s srcem, saj bi že desetletji nazaj morala na operacijo srčnih zaklopk. Izogibala se je bolnišnice, čeprav je morala skozi številne preglede od Slovenj Gradca do Ljubljane.

Z družino hčerke Zorice so se naposled preselili v nov dom, ki so ga postavili s skupnimi močmi. Vendar je Ivanki leto 1987 postreglo z novim udarcem, ko ji je smrt vzela moža. Le počasi si je opomogla, v močno oporo pa sta ji bila hči Zorica in sin Drago z družino. Mnogo veselja je imela s svojimi štirimi vnuki, ki bodo svojo dobro babico zelo pogrešali na poti odrasčanja. Močno jo bosta pogrešala tudi hči in sin, sestre in bratje, ki so jo radi obiskovali. Živeli so v medsebojnem razumevanju in ljubezni do lepe pesmi. V spomin pa bo sosedom in znancem, in vsem, ki smo jo poznali, ostala dobra, skromna, nasmejana in materinsko nežna.

M. K.

SLAVKA RUPREHT iz Podgorja pri Slovenj Gradcu

Življenje je kot sestavljenka. Dan za dnem jo potrpežljivo gradimo, en sam trenutek pa uniči ves naš trud in jo sesuje.

Tako je v družino Ruprehtovih prišel tisti trenutek usode, ki je s smrtjo Slavke sesul marsikatero skupne družinske načrte. Z ljudmi v ljudeh umirajo sanje vsak dan in tako so umrle tudi pri njih. Ne bo več Slavka skupaj s svojimi razvijala turizma na Vernerci pod Uršljo goro skupaj z možem Ivanom in sinom Rihijem, ne bo v eč obiskovala sinov Janka in Borisa. Odsla je tja, od koder ni več vrnitve. Konec je skupnih poti — razšle so se.

V slovo na kratko prehodimo Slavkino življenjsko pot in se še zadnjič ustavimo ob pomembnih pomnikih njenega življenja. Slavka Rupreht z dekliskim priimkom Kozjak se je rodila pred 56. leti v Ribnici na Pohorju kot tretji otrok. Oče je bil tam kamnosek. V vojnih časih je bila družina izgnana v Avstrijo in del osnovne šole je Slavka tam obiskovala do 1947 leta, ko so prišli nazaj v Slovenijo v Cekle pri Konjicah, kjer se je oče zopet zaposlil kot kamnosek. Ko je zbolel in je moral težko kamnoseško delo opustiti, so Kozjakovi odprli privatno gostilno v Šmartnem na Pohorju in tu je Slavka končala osnovno šolo. Leta 1952, so se preselili v Misli-

njo in tam se je Slavka zaposlila v bivšem kamnolomu granita. Leta 1955 je prišla h Križanu v Plešivec in se tam zaposlila kot natakarica. Tam je spoznala svojega moža Ivana in se z njim poročila v Razborju. Na Vernerci sta bila do leta 1963. Nato sta šla stanovat v blok na Plešivec. Slavka je ves čas opravljala delo natakarice pri Križanu. Od 1963 do 1973 je bila vmes še oskrbnica Grmovškovega doma na Pohorju pri planinskemu društvu Slovenj Gradec. Leta 1974 se je z družino preselila v Podgorje v novo hišo in se zaposlila v kuhinji bolnišnice v Slovenj Gradcu, kjer je službovala do invalidske upokojitve leta 1990. Po smrti tasta so podedovali kmetijo Vernerco, jo obnovili in za turizem pričeli z gradnjo nove hiše.

Trem sinovom je podarila življenje. Veselila se je 4 vnukov. Bila je družabna, rada je pela in dobro kuhala. Toda prišlo je življenju trenutki, ki v nas vzbude otožnost, ovijajo nas v svoj tesni objem, povzročijo nam malodušje. Želimo se jim iztrgati, a nimamo dovolj moči, zlasti še, ko izgubimo starše.

Bolečina, praznina in misel na Slavka bo ostala v naših srcih. Vsakega, ki ga je pot zanesla na Vernerco ali Plešivec, si ga ljubeznivo in dobro postregla. Spominjali se te bodo taborniki, gozdni delavci, furmani, planinci, skratka vsi, ki smo se s teboj srečevali. Mirno počivaj v zemlji podgorski.

Anica Meh

POHORJE

*Kot mati, vsa v obleki zeleni,
pozimi v beli zasneženi.
Od dišav smole vsa odišavljena,
kot v svate vsa pripravljena.
Polna življenjskih sokov,
za eliksir nji zvestih sinov.
Ko čudstva svoja odpira,
po licu tok solza se odpira.
Ko veter lase ji daje,
dostojanstvo mogočno ji daje.
Ko v boli nevihti se črno odene,
in jo oblakov pokrijejo koprene,
takrat gromovi bobnijo,
v biskih oči se iskrijo.
Vse svoje otroke in njih domačije,
v zavese meglene zakrije.
Takrat zakladnice svoje odpre,
vodovja solza se v dolino vane.
Kot mati čuva otroke svoje,
v gromu in blisku zapoved jim daje.
A kmalu v veselju obraz ji posije
spet v zlatu sonca kopra domačije.
Kadar nad njo se luna sprehaja,
v zlatu in srebru se žarkov nahaja.
Kot solza v očesu so jezercer njena,
lepšega leska nima druga nobena.
Pohorje naše to je zeleno,
gorovje na svetu ni lepše nobeno.*

Jože Krajnc

ZAHVALA

Ob nenadni nenadomestljivi, mnogo prerani izgubi naše ljube mame, babice in sestre

IVANKE KALIŠNIK
iz Mislinje,

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste jo spremljali na njeni zadnji poti ter ji darovali vence, cvetje, sveče in denar za svete maše. Hvala sorodnikom in sosedom, ki so nam v težkih trenutkih kakorkoli pomagali. Posebna zahvala velja stricu Ivanu in teti Faniki, ki sta nam pomagala v najhujših trenutkih in nam lajšala bolečine. Hvala osebju Zdravstvenega doma Mislinja, posebno dr. Tilki Prevolnik. Hvala za zapete žalostinke, g. župniku Tinetu Tajniku za lepo opravljen pogrebni obred in govorniku Marjanu Križaju. Iskrena hvala sodelavcem Zdravstvenega doma Mislinja in Rudnika Velenje.

Njeni žalujoči: hčerka Zorica in sin Drago z družinama, sestre: Gretica, Zofka in Anica, bratje: Jože, Pavel, Fric in Ivan z družinami.

*Ni večjega gorja na svetu,
kot je ločitev dveh ljubljenih src.*

ZAHVALA

Ob boleči izgubi drage žene, mame in bice

PAVLINE KARNER
iz Starega trga pri Slovenj Gradcu,

se iskreno zahvaljujemo vsem darovalcem vencev, cvetja in sveč, sosedom HRIBŠKU in IVANČICU ter vsem, ki so nam kakorkoli pomagali v teh težkih trenutkih.

Iskrena zahvala vsem govornikom, g. NOVAKU, g. SLEMNIKU ter g. HOLCU, za izrečene besede na domu in ob odprtem grobu. Hvala gospodu župniku KNEZU za opravljen pogrebni obred, selskim pevcem za zapete žalostinke ter vsem pogrebem, ki ste jo v tako velikem številu spremljali na njeni zadnji poti. Še enkrat iskrena hvala vsem.

Žalujoči: mož Franc, sin Stanko z ženo Danico, vnukinji Mirjana in Tanja.

ZAHVALA

Ob boleči in mnogo prerani izgubi drage žene, mame, babice, tašče in sestre

SLAVKE RUPREHT
iz Podgorja pri Slovenj Gradcu

se iskreno zahvaljujemo osebju internega A oddelka Splošne bolnišnice Slovenj Gradec, še posebej predstojniku internega oddelka dr. mag. Verovniku za lajšanje bolečin in skrbno nego, Splošni bolnišnici Slovenj Gradec-enoji prehrane za izkazano pozornost in pomoč, hvala sodelavcem moža Ivana v Gozdnem gospodarstvu Slovenj Gradec, sodelavcem sina Janka, športnim prijateljem sina Borisa, sošolcem in razredniku lesarske poklicne šole Slovenj Gradec sina Rihija in njegovim sošolcem osnovne šole Podgorje, hvala sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem in vsem, ki ste jo spremljali na vse prerani zadnji poti, darovali cvetje, sveče, maše ter za denarno pomoč. Hvala moškemu pevskemu zboru Kulturnega društva Podgorje za zapete žalostinke, govornikoma Anici Meh in Dragici Kekec za ganljive besede slovesa, častitemu gospodu župniku Jožetu Firštu za pogrebni obred, hvala za zaigrano Tišino.

Žalujoči: mož Ivan, sinova Janko in Boris z družinama, sin Rihl, brata Rihard in Helmut z družinama, sestra Micka in Ela z družinama in ostali sorodniki.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža, očeta

LENARTA SVEČKA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, znancem, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti, mu darovali cvetje, sveče in za svete maše ter nam izrazili sožalje. Posebno zahvalo izrekamo zdravstvenemu osebju Zdravstvenega doma Mislinja in internega oddelka slovenjegraške bolnišnice za zdravniško pomoč in nego. Iskrena zahvala Gozdarstvu Mislinja, govorniku Ivanu Lekšetu za poslovilne besede, šentiljskim pevcem za odpeto žalostinko ter g. župniku Tinetu Tajniku za pogrebni obred. Hvala vsem, ki ste sočustvovali z nami.

Žalujoči: njegovi najdražji

ZAHVALA

Ob nenadni in boleči izgubi dragega moža, očeta, dedka in pradedka

RUDOLFA MERZDOVNICA
— MUŠEVEGA DOLFA
iz Dovž

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so ga spremljali na zadnji poti, mu darovali vence, cvetje, sveče in za svete maše. Prav lepa hvala dr. Stoporku za zdravljenje na domu, Gracljevim za pomoč v najtežjih trenutkih, govornikoma Ivanu Merzdovniku in Tonetu Urbanču za ganljivo izrečene besede slovesa, gasilskemu društvu Dovže za organizacijo in spremstvo na pogrebu, pevcem za zapete žalostinke ter gospodu dekanu Tinetu Tajniku za pogrebni obred. Še enkrat vsem prav lepa hvala!

Žalujoči: žena Minka, otroci Pavla, Rudi, Lenka, Cilka, Andrej in Jože z družinami ter sestri Francka in Angela.

**DOPISUJTE
V GLASILO**

OGLASI

TUDI V

VIHARNIKU

ZAHVALA

Ob težki izgubi naše drage mame, stare mame, prababice in sestre

ANTONIJE SVETINA
iz Šmartna

se vsem, ki so jo spremljali na zadnji poti ter ji darovali vence in cvetje, sveče in za svete maše, najlepše zahvaljujemo. Hvala vsem sosedom, posebno Branku in Brigiti Turičnik. Prav lepa hvala Anici in Antonu Jeromel, po domače Matijevi družini, ki so nam vsestransko pomagali in nam dali prostore, da smo lahko opravili sedmino. Priserčna hvala gasilskemu društvu Šmartno za spremstvo na pogrebu, govornikoma Ožbiju Fajmutu mlajšemu in Jožetu Černjaku za ganljivo izrečene besede slovesa, šmarškim pevcem za zapete žalostinke ter gospodu nadžupniku Francu Rataju za pogrebni obred.

Žalujoči: otroci Milka, Marija, Lenka, Franc, Anton, Fanika in Alojz z družinami ter sestra Terezija.

*Nad gozdom plujejo oblaki,
nad gozdom, ki bo vrnjen.
Nad hišo srečneža plujejo,
ki bo dobil ta gozd.
V sinjini,
on pa jih ne vidi,
ker seštevava kubike,
ki jih bo zvalil iz gozda.
Njemu pred očmi lahko veter dela
akrobacije z oblaki, k
lahko sončna luč ožarja
zimsko sivino stavb.
On je dočakal, da so popravili
krivico, storjeno dedu ali očetu.
Sedaj lahko propade planet!*

Milena Cigler

GlasiLO VIHARNIK izdaja delovna organizacija Gozdno gospodarstvo Slovenj Gradec. Urednica: Ida ROBNIK, lektorica: Majda KLEMENŠEK, tehnični urednik: Bruno ŽNIDERŠIČ. Naklada: 2100 izvodov. Tisk: GZP MARIBORSKI TISK Maribor, Tržaška cesta 14, 62000 Maribor, 1993. Na podlagi mnenja Ministrstva za informiranje z dne 30. I. 1992 se šteje Viharnik med proizvode informativnega značaja iz 13. točke tarifne številke 3, za katere se plačuje petodstotni davek od prometa proizvodov.

Predsednik republike Slovenije Milan Kučan nazdravlja štehanjcem

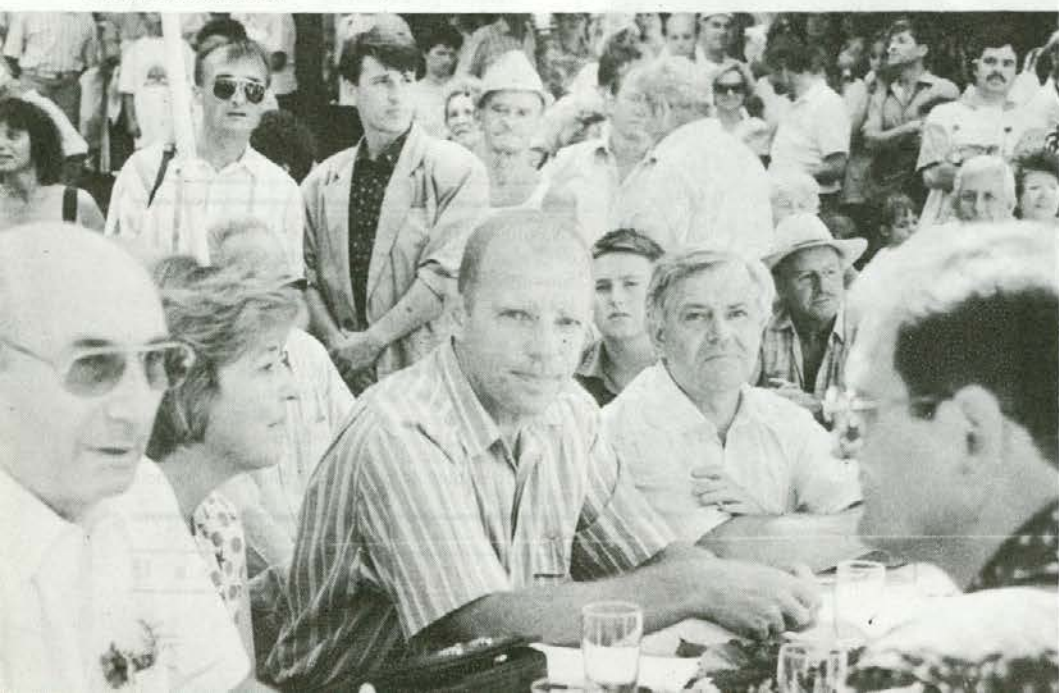
Ministrica za delo Jožica Puhar je pokazala Korošcem, kako je treba pravilno zlagati žito v kope. Delo ji je kar dobro šlo od rok.

Pod mogočno Najevsko lipo, pod lipo vseh mater na slovenskem, so se na Ludranskem vrhu nad Črno na Koroškem zbrali slovenski državniki in predstavniki diplomatsko-konzularnega zbora v Republiki Sloveniji. Semkaj so prišli tudi ljudje iz daljnih in bližnjih krajev Koroške, da bi pozdravili Predsednika Republike Slovenije Milana Kučana ter nekatere ministre. Pod krošnjami mogočne Najevske lipe so se s predsednikom Kučanom in drugimi spletli prijetni pogovori, ki bodo mnogim ostali v spominu.

Za veselo razpoloženje ob Najevski lipi pa so poskrbeli; Moški pevski zbor Vres iz Prevalj, Harmonikarski orkester KUD Ravne na Koroškem, Zdovčeve dečve ter oktet Ajda, črnjanski pobi pa so prikazali star koroški običaj iz Ziljske doline Štehanje in zlaganje žita v kope, pri čemer se je najbolj potrudila ministrica za delo Jožica Puhar.

Tekst in slike: F. Jurač

Politiki med Korošci

Pri štehanju je treba uporabiti vso moč, da popolnoma razbiješ sod na drogu.

NAROČNINA TUDI ZA VIHARNIK

V junijski številki VIHARNIKA smo vas obvestili o finančnih težavah VIHARNIKA in predlagali, da bi naročnino plačevali tudi delavci in upokojenci. Za delavce smo pripravili posebne pole, kamor se bodo podpisali tisti, ki želijo VIHARNIK še naprej prejemati in ga bodo plačevali.

Upokojencem bomo VIHARNIK še naprej pošiljali po pošti, vendar naj tisti, ki ne želijo plačati naročnine, sporočijo to uredništvu pisмено na naslov: Uredništvo VIHARNIKA, GG Slovenj Gradec, Vorančev trg 2, ali po telefonu: (0602) 43-332 odgovorni urednici Idi ROBNIK.

Upokojenci, ki bodo ostali naročniki VIHARNIKA, bodo prejeli položnico za naročnino za 5 številk v enem od zadnjih mesecev letošnjega leta.

Uredništvo